அதிகாரம் 4

நம் பிரதான ஆசாரியன் கிறிஸ்து (பகுதி 1)

கிறிஸ்துவின் இளைப்பாறுதல் (3:7-4:13) (தொடர்ச்சி)

எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பதிமூன்று அறிக்கைகள் அடங்கிய புத்திமதி உள்ளன. இந்த எச்சரிக்கைகள், “எங்களை விடுங்கள்” என்று பொதுவாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதாக, கிரேக்க வாக்கியம் மூலம் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது (4:1, 11, 14, 16; 6:1; 10:22, 23, 24; 12:1, 28; 13:13, 15). முதலாவதாக, “அச்சம்” என்று குறிப்பிடுவது, சிலர் ஒரு எதிர்மறை உணர்வாக இருக்க வேண்டும் என கருதுகின்றனர்; இருப்பினும் பயப்படுதலும், மற்றும் அறிவும் ஞானத்தின் ஆரம்பமாய் இருக்கிறது (நீதி. 1:7; 9:10), இவை மிகவும் நேர்மறையான பண்புகளாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு உற்சாகமும் வாசகர்களை ஒரு உயர்மட்ட வாழ்க்கைக்கு அழைத்தது. இந்தப் பகுதியின் உச்சநிலையானது. 3:1 உடன் தொடங்கி 4:1-13 வரையும், இது மோசேயின் மீது உள்ள கிறிஸ்துவின் மேன்மையைக் குறித்து ஒப்புக்கொள்வதற்கு எபிரெயர் நிருபத்தின் முதல் வாசகர்களைக் குற்றஞ்சாட்டுகிறது, மற்றும் இவ்வாறாக, யூத மதத்தை பின்னால் தள்ளி விட்டது.

இஸ்ரவேலின் வாக்குறுதி கிறிஸ்தவர்களுக்குத் திறக்கப்பட்டுள்ளது (4:1-13)

ஓய்வுநாளின் இளைப்பாறுதல் பற்றிய மூன்று எச்சரிக்கைகள் (4:1-4)

[1]ஆனபடியினாலே, அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதற்கேதுவான வாக்குத்தத்தம் நமக்குண்டாயிருக்க, உங்களில் ஒருவனும் அதை அடையாமல் பின்வாங்கிப்போனவனாகக் காணப்படாதபடிக்குப் பயந்திருக்கக்கடவோம். [2]ஏனெனில், சுவிசேஷம் அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டதுபோல நமக்கும் அறிவிக்கப்பட்டது; கேட்டவர்கள் விசுவாசமில்லாமல் கேட்டபடியினால், அவர்கள் கேட்ட வசனம் அவர்களுக்குப் பிரயோஜனப்படவில்லை. [3]விசுவாசித்தவர்களாகிய நாமோ அந்த இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்கிறோம்; அவருடைய கிரியைகள் உலகத்தோற்றமுதல் முடிந்திருந்தும்: இவர்கள் என்னுடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதில்லையென்று என்னுடைய கோபத்திலே ஆணையிட்டேன் என்றார். [4]மேலும், தேவன் தம்முடைய கிரியைகளையெல்லாம் முடித்து ஏழாம் நாளிலே ஓய்ந்திருந்தார் என்று ஏழாம் நாளைக்குறித்து ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

4:1-4 இல் உள்ள, நம் தற்போதைய பத்தியானது, நம்முடைய ஓய்வுநாளின் இளைப்பாறுதல் பற்றி வாசகருக்கு மூன்று எச்சரிக்கைகளைத் தருகிறது. நாம் அதை, “எங்கள் ஓய்வுநாளின் இளைப்பாறுதலுக்கு, எங்களை விடுங்கள்” என்று அழைக்க வேண்டும்.

வசனம் 1. எனவே என்று தொடங்குவதால், இந்த 4ம் அதிகாரம், 3ம் அதிகாரத்தின் விவாதத்தின் தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுகிறது. 3:12-19ல் உள்ள எச்சரிக்கைகள், அத்தியாயம் 4ல் உள்ள எண்ணங்களுடன் முடிக்கப்படுகின்றன, மற்றும் அவைகள் மூலம் முரணானதாக இருக்கவில்லை. நாம் **பயப்படுவோமாக** என்பதான நெறி தவறி நடக்க மாட்டோம் என்பதில் இருந்து, “நாங்கள் தவறாக வழிநடத்தப்படாதிருப்போமாக” என்ற நிலைமையானது, அதைவிட மிகவும் மோசமாக உள்ளது.

“பயத்திற்கு” திசைதிருப்புவதே, முதல் பொறுப்பாணையாக இருக்கிறது. அவனின் அல்லது அவளின் சூழ்நிலையின் இயல்புக்கு ஏற்ப, ஒரு நல்ல மரியாதை இருக்க வேண்டும் என்று வாசகரை அது வலியுறுத்துகிறது.

“பயம்” என்பது, எபிரெயர் நிருபத்தில் ஒரு முக்கியமான கருத்தாக இருக்கிறது. தேவனுக்கு முறைமையாக பயப்படுபவன்,

உண்மையுள்ளவனாக இருப்பான், மற்றும் **அவருடைய இளைப்பாறுதலை** தவற விட மாட்டான்.

1 முதல் 4 வரையான வசனங்கள், "இளைப்பாறுதல்" κατάπαυσις, (*கடபௌசிஸ்*) என்ற வார்த்தைக்கு பல சாத்தியமான அர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. முதலாவது, வசனம் 3ல் உள்ள நிகழ்காலம், முழு கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு பொருந்தும் என்றால், அது "தேவசமாதானம்" (பிலி. 4:7) போன்ற வெளிப்பாட்டினைக் கொண்ட ஏதாவது அர்த்தத்தைத் தர முடியும். வேறுவிதமாக கூறினால், இது ஒரு தற்போதைய உடைமையாகும். எப். எப். புரூஸ் அந்த யோசனையை நிராகரித்தார், 4:1-3ல் உள்ள இளைப்பாறுதலானது, "அடைய வேண்டிய முன்னால் உள்ள ஏதாவது ஒன்றைப் போல் உள்ளது" என்பதான நிகழ்காலத்துடன், "விசுவாசிக்கிற நமக்காக உள்ள இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசிப்பதைக்" குறிப்பிடுகின்றது என்று கூறியுள்ளார்.[1] இரண்டாவதாக, படைப்பின் ஆறு நாட்களுக்குப் பிறகு தேவன் இளைப்பாறின அந்த நாளை அது குறிக்க முடியும். மூன்றாவதாக, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட இஸ்ரவேல் தேசத்திற்கு, அது பயன்படுத்தப்பட்டது. "என்னுடைய இளைப்பாறுதல்" என்று வசனம் 3ல் நாம் வாசிக்கிறோம், அது சங்கீதம் 95:11ம் வசனத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு சொற்றொடராய் இருக்கிறது. இங்கே, "என்னுடைய இளைப்பாறுதல்" என்பது, தேவன் அவருடைய படைப்பின் கிரியைகளை முடித்தபின் இளைப்பாறினதையும் (ஆதி. 2:2), மற்றும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட பூமி ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பிடுகிறது. நான்காவது, இந்தப் பதத்தின் பயன்பாட்டிற்கு அப்பால், **எஞ்சியுள்ளது** இளைப்பாறுதலாய் இருக்கிறது.[2] மீதமுள்ள அந்த இளைப்பாறுதலானது, கிறிஸ்தவ காலத்தில் உள்ள நீதியுள்ள விசுவாசிகளுக்காய் இருக்கிறது.

சில மதக்குருக்கள், ஆதியாகமத்தில் ஏழாம் நாளில் மாலை வேளையானது குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதால், தேவனுடைய இளைப்பாறுதலின் நாளானது இப்போது வரை தொடர்கிறதாக நம்பினார்கள்.[3] ஒவ்வொரு ஓய்வுநாளிலும் தேவன் இளைப்பாறியதாக மற்றவர்கள் நம்பினார்கள்.[4] இவ்வாறாக, "ஓய்வுநாளுக்கு" முடிவு என்பதே இல்லை. எபிரெயர் நிருபத்தை ஆக்கியோனின் கரிசனையானது, நான்காவது "இளைப்பாறுதல்" என்பது, பரலோகத்தில் நித்தியமான இளைப்பாறுதல் என்ற கருத்தாக இருந்தது - மீதியான. இந்த "இளைப்பாறுதல்," நிருபத்தின் முக்கிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாய் இருக்கிறது.

வசனம் 1ல் "அவருடைய இளைப்பாறுதல்" என்பது, தேவன் பரிசுத்தவான்களுக்காக, பரலோகத்தில் ஆயத்தம் பண்ணியிருந்த வெகுமதியாய் இருக்கிறது. அத்துடன், இப்போது கிறிஸ்தவர்கள் உண்மையில் தேவனுடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்க முடியும்.

“தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட சாதாரணமான ஒரு இளைப்பாறுதலாக இது இருக்கவில்லை; இது மீட்கப்பட்டவர்களுடனேகூட தேவன் பகிர்ந்துகொள்ளும் அவருடைய சொந்த இளைப்பாறுதலாய் இருக்கிறது.”[5] “தேவ சமாதானம்,” (பிலி. 4:7) மற்றும் நித்தியம் என்று அழைக்கப்படலாம் (வெளி. 14:13) என்பதால், இப்பொழுது இளைப்பாறுதலுக்கு “உத்தரவாதங்கள் எங்களுக்கு இருக்கிறது (மத். 11:28-30). பூர்வகால இஸ்ரவேலர்கள் பிரவேசித்த இளைப்பாறுதல் மட்டுமே, தேவனுடைய நித்திய இளைப்பாறுதலின் ஒரு வகையாக இருந்தது.

எகிப்தைவிட்டு வெளியேறிய பெரும்பான்மையான இஸ்ரவேலர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் பொறுத்தவரை, வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட இளைப்பாறுதலுக்குள் நுழைவதற்கான அவர்களுடைய தோல்வியைப் பார்க்கும்போது, நாம் பயப்பட வேண்டும். இந்த அறிவுரைகளுக்கு ஏதாவது உண்மையான அர்த்தம் இருக்குமானால், நாம் தேவனுடைய கிருபையிலிருந்து விழுந்தும், மற்றும் அதை இழந்துவிடக்கூடிய சாத்தியத்தை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இஸ்ரவேலின் ஒரு தலைமுறை கானானுக்குள் நுழைய தவறி விட்டார்கள். கிறிஸ்தவர்கள், தேவனுடைய நித்தியத்திற்கான “இளைப்பாறுதலை” இழந்துவிடும்படியான சூழ்நிலையை உண்மையாகவே கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொண்டால், ஊக்கமளிக்கும் எழுத்தாளனிடமிருந்து இந்த மாதிரியான எச்சரிக்கையின் வார்த்தை வரத் தேவையில்லை.

ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும், தன்னுடைய முக்கிய குறிக்கோளான தேவனுடைய இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசிப்பதைத் தீர்மானிக்க, தொடர்ச்சியாக தன்னையே பரிசோதித்துக் கொள்ள வேண்டும் (2 கொரி. 13:5). கடந்த காலங்களில், குறிப்பாக தேவனுடைய ஜனங்களோடான அவருடைய செயல் தொடர்புகளில் இருந்து கற்றுக்கொள்வது மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.[6] தேவனோடு உள்ள இஸ்ரவேலுடைய உறவில், விசுவாச நம்பிக்கையின் குறைவானது அதிக சீரழிவாக நிரூபிக்கப்பட்டு, அவர்கள் விழுந்தும், மற்றும் அழிந்தும் போனார்கள். அந்த உண்மையானது, நாமும் அந்தக் காரியத்தையே செய்யலாம் என்பதாக நமக்கு பொருள்பட வேண்டும். அவ்விதமானது, 1 கொரிந்தியர் 10:1-13-ல் பவுல் சுட்டிக்காட்டியதைப் போன்றது. கரிசனை மற்றும் உறுதியுடன் அவனுடைய தீர்மானத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்: “இப்படியிருக்க, தன்னை நிற்கிறவனென்று எண்ணுகிறவன் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கக்கடவன்” (வசனம் 12). அவனுடைய மொழியானது தர்க்கரீதியான முடிவிற்கு எடுக்கப்பட்டிருந்தால், பின்பு இஸ்ரவேலருக்கு வனாந்தரத்தில் என்ன நடந்ததோ, அதே மாதிரி ஆவிக்குரிய விதத்தில் நமக்கும் நடக்கலாம். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், நம்முடைய விசுவாசம் வலிமை

இழக்கத் தொடங்கும்போது, நாம் பரலோகத்தில் உள்ள நம்முடைய பிடியை இழந்து விடுகிறோம்.

எகிப்தை விட்டு வந்த பின்பு, ஆபிரகாமின் சந்ததியினர் நேரடியாக வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்கு செல்லவில்லை. அவர்கள் ஒரு தொடர்ச்சியான சோதனைகளுள்ளாக, வனாந்திரத்துக்குள் வழி நடத்தப்பட்டும், மற்றும் அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தோல்வியடைந்தனர். அதேபோல், நாமும் உடனடியாக நம்முடைய பரலோக இளைப்பாறுதலுக்குள் செல்ல முடியாது. இந்த வாழ்வில், நாமும் கிறிஸ்துவிலிருந்து பலர் இழந்து போன, ஒரு வனாந்திரம் போன்ற சமூக உலகத்தைக் கடந்து செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறோம்.

இந்த எபிரெயர்கள், கிறிஸ்துவினுடைய எடுபடுதலில் இருந்து, வெறும் முப்பத்தி ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் சோர்வுற்றிருந்ததால், இரண்டு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, கிறிஸ்தவர்கள் அந்த இளைப்பாறுதலைத் தேடுவதில் சோர்வுறலாம் என்பதற்கு, இது சான்றாக அமைகிறது. ஒருவன் இதயத்தை இழக்க நேரிட்டு, வெதுவெதுப்பாகலாம், மற்றும் தேவனுடைய நித்தியத்திற்கான வாக்குறுதிகளை இழந்துவிடலாம். லவோதிக்கேயா சபையானது வெதுவெதுப்பாயிருக்கிறபடியினால், "உன்னை என் வாயினின்று வாந்திபண்ணிப்போடுவேன்" என்று இரட்சகரால் சொல்லப்பட்டது (வெளி. 3:14-16). வாக்குத்தத்தங்களை நிறைவேற்றினால், அவர்களுக்கு என்ன கொடுக்கப்படும் என்பதை ஆபிரகாமும், மற்றும் மற்ற விசுவாசமுள்ள பழைய ஏற்பாட்டு ஊழியக்காரர்களும் முற்றிலும் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆயினும், "தூரத்திலே அவைகளைக் கண்டு, நம்பி அணைத்துக்கொண்டு" (எபி. 11:13), அவர்கள் விசுவாசத்திற்கு உண்மையாக இருந்தார்கள்.

அந்த நிருபத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் எந்தவொரு நபரும், **அதில் குறைவு பட்டு வந்திருக்கலாம் போல் தெரிகிறது**, அது குறுகிய கால வீழ்ச்சிக்கு சாத்தியம் என சில சந்தேகத்தை அறிவுறுத்துகிறது. அது அப்படி இருக்குமானால், அங்கே எச்சரிக்கைக்கே அவசியம் இருந்திருக்க முடியாது. "உங்களில் யாரும் அதில் குறைவுபட்டு விழுந்து போனதாக காணப்படவில்லை என்பதால் கவனமாக இருங்கள்" என்று NIV கூறுகிறது. "உங்களுள் யாரும் குறைவாகக் காணப்படவில்லை என்று கவனமாக இருங்கள்." இந்த பத்தியின் சரியான பார்வை, "சில தீர்ப்புகளின் அறிவானது, எந்த ஒரு தோல்வியின் தோற்றத்தை விட பயம் ஒரு சிறந்த காரணமாக இருக்கிறது."[7] "எனவே" என்று தொடங்குகிற 4-ஆம் அதிகாரம், இந்த அதிகாரமானது 3 ஆம் அதிகாரத்தில் உள்ள வாதத்தின் தொடர்ச்சி என்பதைக் காட்டுகிறது. 3:12-19-ல் உள்ள எச்சரிப்புகள், 4-ஆம் அதிகாரத்தில் உள்ள எண்ணங்களுடன் முடிவுக்கு வந்துள்ளன, மற்றும் அவைகளுக்கு

முரண்பாடாக இருக்கவில்லை.

"நாம் பயப்படக்கடவோமாக" என்ற 1ம் வசனம், "நாம் தவறாக வழிநடத்தப்பட வேண்டாமாக" என்ற நெறி தவறிய ஒன்றாக மட்டுமே இருக்கக் கூடாது; அந்த நிலைமையானது அதைவிட மிகவும் மோசமாக உள்ளது. தேவனுடைய சிம்மாசனத்திற்கு முன்பாக நிற்கும்போது, தேவனுடைய இளைப்பாறுதலைப் பெறும் வாய்ப்பை நாம் இழந்துவிட்டோம் என்பதை உணருவது, எவ்வளவு துயரமானதாய் இருக்கும்! உறுதியாய் இருங்கள், நாமெல்லாரும் "கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு" முன்பாக வெளிப்படவேண்டும் (2 கொரி. 5:10).

வசனம் 2. *நமக்கு அருளப்பட்ட வார்த்தைக்குச் செவிகொடுத்தும், மற்றும் அதன்படி வாழ வேண்டும் என்பது இரண்டாம் பொறுப்பாணையாக இருக்கிறது.* நமக்கு பிரசங்கிக்கிற ஒரு செய்தியானது, நம்மிடம் இருக்கிறது, மற்றும் நாம் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம், மற்றும் அதற்குக் கீழ்ப்படிகிறோம் என்பதை நாம் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

நமக்கு நல்ல செய்தி கிடைத்திருப்பதாக எழுத்தாளர் சொன்னார். "நம் வரையிலும் சுவிசேஷமானது பிரசங்கிக்கப்பட்டுள்ளது" என்று KJV கூறுகிறது. "சுவிசேஷம்" என்பது, பழைய ஆங்கிலோ-சாக்சனிலிருந்து "தேவனுடைய விளையாட்டு" அல்லது "தேவனுடைய வார்த்தை" என்பதிலிருந்து வருகிறது. மூல வார்த்தையானது, εὐαγγελίζω (*இவாஞ்லிஸோ*) என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டதாயும், "நற்செய்தி" அல்லது "மகிழ்ச்சியுடைய செய்தியை" பிரசங்கிப்பது என்று பொருள்படும். இது மனிதனுக்கு தேவனின் வெளிப்பாட்டிற்கான ஒரு பிடித்தமான புதிய ஏற்பாட்டு வார்த்தையாகும். இந்த உணர்வில், "சுவிசேஷமானது" அவர்களுக்கு பழைய ஏற்பாட்டு காலங்களில் பிரசங்கிக்கப்பட்டாலும், அவர்களது "நற்செய்தி" பூமிக்குரிய ஒரு இளைப்பாறுதல் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது என்பதாக, அது சொல்லப்படக்கூடும். புதிய ஏற்பாடு "சுவிசேஷம்" முற்றிலும் வித்தியாசமானதொரு தன்மையுடையதாக இருந்தாலும், அதே சொற்கள் இரண்டிற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அங்கே, ஒரு உடன்படிக்கை இருந்தாலும், அது பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து புதிய ஏற்பாட்டிற்கு தொடர்வதாக அர்த்தப்படுத்துவதில்லை.

"நம்மைப்போல அவர்களும் கிறிஸ்தவர்களாக மாறினார்கள்" என்பது சொற்றொடரின் உண்மையான மொழிபெயர்ப்பாக இருக்கிறது. இதைப்போன்ற ஒரு கருத்து 1 கொரிந்தியர் 10:3, 4-ல் காணப்படுகிறது, இது இவ்வாறாகக் கூறுகிறது, "எல்லாரும் ஒரே ஞானபோஜனத்தைப் புசித்தார்கள்; எல்லாரும் ஒரே ஞானபானத்தைக் குடித்தார்கள். எப்படியெனில், அவர்களோடேகூடச் சென்ற ஞானக்கன்மலையின் தண்ணீரைக் குடித்தார்கள்; அந்தக் கன்மலை கிறிஸ்துவே." நிச்சயமாக, சில அடிப்படைக் கூறுகள் ஒரே மாதிரியாக

இருக்கின்றன - குறிப்பாக இஸ்ரவேலர் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் ஒரு இரட்சகர் தேவைப்படுவதை உணர்ந்துகொள்ளவும், மற்றும் அவரை மட்டுமே சார்ந்திருக்கவும் தேவையாக உள்ளது. ஒரு வாய்ப்பானது, தற்காலிக ஒரு பூமியாக இருந்தது, ஆனால் மற்றொன்று நித்திய ஜீவனாக இருந்தது.

"கிறிஸ்தவத்திற்கு மாற்றப்பட்டிருக்கும்" எனும் கருத்தை மையமாக வைத்து பிரசங்கிக்கப்பட்ட செய்தியானது, ஒரு நகரம் அல்லது பிராந்தியத்தில் உள்ளவர்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அதினால் ஒரு சிலர் மட்டுமே மனமாற்றம் அடைந்திருந்தார்கள் என்று கூறுகிறது. கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறியிருந்தவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதமானவர்கள் என்பதற்கு, ஒரு பிரதேசம் தகுதி பெற வேண்டியதில்லை. மாறாக, சுவிசேஷம் மக்களுக்கு கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.[8]

இஸ்ரவேலர் செய்தியை பெருமளவில் நிராகரித்ததால், **அது அவர்களுக்கு பயனளிக்கவில்லை**. எழுத்தாளர் இந்த முடிவினை முன் வைக்க எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட காரணம் என்னவென்றால், **அதைக் கேள்விப்பட்டவர்களிடத்தில் அது விசுவாசத்தின் மூலம் இணைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை**.[9] செய்தியைக் கேள்விப்பட்டவர்கள், அவர்களுடைய பொறுப்பாக இருந்தபோதிலும், அத்துடன் விசுவாசத்தைச் சேர்க்கவில்லை. நம்முடைய விசுவாசம் தேவனிடமிருந்து கிடைத்த ஒரு வெகுமதி என்றும், மற்றும் நம்முடைய சொந்த முயற்சியின் விளைவு அல்ல என்ற எண்ணத்தை இந்த வசனம் தவிர்க்கிறது.

யோசுவாவையும், மற்றும் காலேபையும் கல்லெறியும் அச்சுறுத்தல்களுக்குள்ளாக்கியது ஏனென்றால், இந்த இரண்டு வேவுகாரர்களும் விசுவாசத்தின் அடிப்படையில் தீர்மானித்திருந்தார்கள் என்று எண்ணாகமம் 14:26-34 ஆனது கலகம் செய்தவர்களின் உண்மைக் கதையைச் சொல்கிறது. அப்படியானால், இருபது வயதிற்கு உட்பட்ட அனைவரையும் விட்டு விடுமாறு, தேவன் ஏன் வாக்குறுதி அளித்தார்? முதியோர்களிடம் இருப்பதைக் காட்டிலும் இன்னுங்கூடுதலான விசுவாசத்தை (அல்லது சாத்தியமான விசுவாசம்) இளைய தலைமுறையினரிடம் பார்த்ததால் தான், அவர் காலேப், மற்றும் யோசுவாவுடன் இவர்களை மட்டுமே பிரவேசிக்க அனுமதித்தாரா? ஒருவன் தேவனுடைய வார்த்தையுடன் விசுவாசத்தை முறையாக இணைத்துக்கொள்வதற்கு முன்பு, அவன் அதைக் கேட்க வேண்டும், மற்றும் பின்பு அதை செயல்படுத்தும் அளவுக்கு, அதை விசுவாசிக்க வேண்டும். இந்த பத்தியில் இருந்து, நாம் உலகளாவிய இரட்சிப்பின் கோட்பாடானது, திருமறையைச் சார்ந்ததாக இல்லை என்று பார்க்கிறோம்.

இன்று பலர் நற்செய்தியைக் கேட்கிறார்கள், மற்றும் சபையின் துதி

ஆராதனைகளில் கலந்து கொள்கிறார்கள், இருந்த போதிலும் சுவிசேஷத்திற்கு ஒருபோதும் கீழ்ப்படிவதில்லை, மற்றும் ஆகவே இதிலிருந்து பயனில்லை. தனக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்ட சம்பிரமமான உணவினை சாப்பிடாமலும், மற்றும் இறுதியில் பட்டினியால் மரிப்பதாக இருந்தால், அது எவ்வளவு ஒரு சோகமாக அந்த நபருக்கு இருந்திருக்கக்கூடும்! சுவிசேஷ செய்திகளின்மீது விருந்துக்கு வாய்ப்புகள் உண்டு, ஆனால் பதிலாக உதவாத பொருளின் மீது, ஒருவனின் ஆத்மாவிற்கு போஷிப்பது, உண்மையில் சோகமாக இருக்கிறது. கேள்விப்பட்ட சுவிசேஷம், விசுவாசத்தை உருவாக்குவதற்கான வல்லமை உடையதாய் இருக்கிறது; மற்றும் அதன்மீது கிரியை செய்யும்போது, அது இரட்சிப்பை உருவாக்குகிறது (ரோமர் 10:17; 6:17, 18).

வசனம் 3. *மூன்றாவது பொறுப்பாணை தொடர்ந்து நம்ப வேண்டும் என்பதாய் இருக்கிறது.* கிறிஸ்தவனுடைய நடையானது, நம்முடைய கர்த்தரின் மீதுள்ள மனமார்ந்த நம்பிக்கை, மற்றும் நமக்கான அவரது செய்தியில் தொடர்ந்து வளருவதினாலும் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது.

வசனம் 1 நமக்காக வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட ஒரு இளைப்பாறுதலைப் பற்றி பேசுகிறது, அதாவது, தேவனுடைய இளைப்பாறுதலாய் இருக்கிறது. வசனம் 2ல், அந்த இளைப்பாறுதலின் நற்செய்தியானது, வனாந்தரத்தில் இஸ்ரவேலருக்கும், மற்றும் நமக்கும் பிரசங்கிக்கப்பட்டதாக கூறப்பட்டுள்ளது. தேவன், அவருடைய இளைப்பாறுதலில் மனிதன் பிரவேசிக்கவும், மற்றும் மகிழவும் விருப்பமுள்ளவராய் இருந்திருக்க வேண்டும், அல்லது அவர் அதை முன்கூட்டியே செய்திருக்க மாட்டார், அல்லது அதில் பிரவேசிக்கும்படி மக்களை ஊக்கப்படுத்தினார். 3-ஆம் வசனமானது, எல்லா விசுவாசிகளும், உண்மையுள்ளவர்களாய் இருந்தால், மெய்யாகவே அந்த **இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பார்கள்** என்றதொரு அறிவிப்பாயிருக்கிறது. **விசுவாசித்தார்கள்** என்பது, கடந்த காலத்தை குறிப்பதாயிருக்கிறது; ஆனால் “பிரவேசி” என்பது நிகழ் காலத்தை குறிப்பதாயிருக்கிறது, “இளைப்பாறுதலானது ஏற்கனவே, செயல்பாட்டில் நிறைவேறியதின் ஒரு அனுபவமாக இருக்கிறது என அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று கூறுகிறது.[10]

நிகழ் காலத்தில் இருப்பதற்கு மாறாக, “நம்பியுள்ள நாமும்” என்பது இறந்த காலத்தில் இருக்கிறது, மற்றும் நிருபத்தின் வாசகர்களுக்கு, மனமாறுதலைக் குறிப்பதாய் இருக்க வேண்டும்.[11] இந்தக் குறிப்பு, கிறிஸ்துவிற்காக மனம் திரும்பியவர்களைப் பற்றிய குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விளக்கமாக இருந்தது. அப்போஸ்தலர் 2, இயேசுவின் பரமேறுதலைத் தொடர்ந்து, பேதுரு அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்த வார்த்தைகளை “பெற்றுக்கொண்ட” முதலில் மனம் திரும்பியவர்களை விவரிக்கிறது. அவர்கள் பின்னர் ஞானஸ்நானம் பெற்றனர் (அப். 2:38-41). பிலிப்பிய

சிறைச்சாலைக்காரனும், மற்றும் அவனுடைய குடும்பத்தாரும் இயேசுவை விசுவாசித்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது (அப். 16:31); கர்த்தருடைய வசனத்தினால் போதிக்கப்பட்டு, அவர்கள் உடனே ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள் (அப். 16:33). அவர்களுடைய மனந்திரும்புதல் இறுதியில், “தேவனிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்களாகி” என்ற சொற்றொடருடன் (அப். 16:34) விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், ஒருவன் “விசுவாசித்தும்,” மற்றும் கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்ட செயலை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடாமல், அதற்குள் உள்ளடக்கியும் இருப்பதால், இது மனந்திரும்புதலைக் குறிப்பதற்கான முக்கிய விஷயமாய் இருக்கிறது. ரோமர் 13:11-ல், இரட்சிப்பின் இறுதி காலக்கட்டமானது, “நாம் விசுவாசிக்கிறதைப்பார்க்கிலும் நமக்கு அதிக சமீபமாயிருக்கிறது” என பவுல் குறிப்பிட்டான். பவுல் ரோமர் 6:3-5-ல், அவர்கள் கீழ்ப்படிந்த விதத்தில், மறைமுகமாக “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக அவர்கள் ஞானஸ்நானம்” பெற்றதைப்போல, அவனுடைய வாசகர்களும் இரட்சிப்பிற்கு மிக சமீபத்தில் இருக்கிறார்கள். விசுவாசத்தின் செயல், ஞானஸ்நானத்தில் கீழ்ப்படிதலைக் கொண்டது, இது விசுவாசத்தின் ஒரு செயலாகும், அதில் யாரேனும் கிறிஸ்துவுக்குள் பிரவேசித்தால் இரட்சிப்பைக் காணலாம் என்பது இன்னும் ஒரு முறை தெளிவானதாய் இருக்கிறது.

அடுத்த சொற்றொடருக்கு, KJV “அவர்கள் என்னுடைய இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசித்தால்” என்று கூறுகிறது. இது மரபுவழி அர்த்தமாக இல்லாத போதிலும், கிரேக்க மொழியின் எழுத்தியல்பான அர்த்தமாய் இருக்கிறது. வழக்கமாக, ஒரு சில காரியங்கள் செய்ய முடியாது என்று கூறுவதன் ஒரு வழியாக இது இருக்கிறது. தாவீது இந்த வழிமுறையைப் பயன்படுத்தினான், “சூரியன் அஸ்தமிக்கிறதற்கு முன்னே நான் அப்பத்தையாகிலும், வேறெதையாகிலும் *ருசிபார்த்தால்* தேவன் எனக்கு அதற்குச் சரியாகவும் அதற்கு அதிகமாகவும் செய்யக்கடவர்” என்று அவன் சொன்னான் (2 சாமு. 3:35; முக்கியத்துவம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது). சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வரையிலும், அவன் சாப்பிட மாட்டேன் என்று அவன் ஒரு பவித்திரமான உறுதிமொழியை அறிவித்திருந்தான். எனவே, சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாக NASB இருக்கிறது: **என்னுடைய இளைப்பாறுதலில் அவர்கள் பிரவேசிப்பதில்லை.**[12] காதேஸ்-பர்னேயாவில் கலகம் செய்தவர்கள், ஒருபோதும் அவரது இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதில்லை என்று கர்த்தர் தன்னுடைய கோபத்திலே ஆணையிட்டார் என்பதாக, சங்கீதம் 95:11ம் வசனத்திலிருந்து ஆசிரியர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். யூதர்களின் (கானான்) “இளைப்பாறுதலானது” விசுவாசிகளுக்கு ஒரு வகையான பரலோகமாக இருக்கிறது; ஆனால் நாமும் நம் பயணத்தின் முடிவு வரையிலும் உண்மையுள்ளவர்களாக இல்லாவிட்டால்,

நாமும்கூட நுழைவதும் தடுக்கப்படும். தேவனுடைய "பதவியேற்பது" என்ற காலம், அந்த நாட்களுக்குப் பொருந்தும், மற்றும் இறுதி தீர்ப்பின் காலத்திற்கு அல்ல. அப்படியென்றால், கிறிஸ்து நியாயத்தீர்ப்பிற்காக வரும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, நாம் நம்முடைய நித்தியத்தின் உரிமையை இழக்க நேரிடலாம்.[13]

அடுத்ததாக, **உலகத்தை படைக்கும் அவரது வேலைகளை முடித்துவிட்ட போதிலும்** என்று எழுத்தாளர் கூறுகிறார். படைப்பின் வேலை முடிந்தபின், தேவன் ஓய்ந்திருந்தார், மற்றும் அவர் படைப்பின் வேலையில் இருந்து எப்போதும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். "படைப்பு," κτίσις (*டிசிஸ்*) என்ற குறிப்பிடத்தக்க சொல்லுக்குப் பதிலாக, "அடித்தளம்" καταβολή (*கடபோலி*) என்ற வார்த்தையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. "உலகத்தின் அஸ்திபாரம்" (καταβολῆς κόσμου, *கடபோலிஸ்கோஸ்மௌ*) என்ற சொற்றொடரின் வெளிப்பாடு, வழக்கமாக புதிய ஏற்பாட்டில் "படைப்பிற்காக" பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.[14]

வசனம் 4. பின்னர் ஆதியாகமம் 2:2-ஐ ஆசிரியர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்: **ஏழாம் நாளிலே ஓய்ந்திருந்தார்**. தேவன் சோர்வாக இருந்தார், மற்றும் ஓய்வு தேவைப்பட்டது என்று இது அர்த்தப்படுத்தாது. அவரது ஓய்வு, மொத்த ஓய்வு அல்ல, ஏனென்றால் என் பிதா இதுவரைக்கும் கிரியை செய்து வருகிறார் என்று இயேசு சொன்னார் (யோவான் 5:17). தேவதூதர்கள் மூலமாக ஆசீர்வாதங்களைக் கொண்டு வரும்போதும் கூட, தேவன் இன்னும் உலகத்தை மேற்பார்வையிடுவதும், மற்றும் விவேகத்துடன் கிரியை செய்து வருகிறார் (பார்க்க ரோமர் 8:28). ஆகையால், ஓய்வுநாளானது, மொத்தமாக ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பதை அடக்கியுள்ளதான அவசியமாக இருக்கவில்லை, ஆனால் "முந்தின ஆறு நாட்களுக்குரிய எல்லா சாதாரண வேலைகளையும் நிறுத்திக்கொள்வதாக இருந்தது."[15] ஓய்வுநாளில் இயேசு குணமாக்குகிற வேலையானது, இரக்கத்தால் செய்யப்பட்ட தேவனுடைய சுய கிரியையாக இருந்தது (யோவான் 5:16, 17). தேவன் மனிதனைப் படைத்த பிறகு, அவர் படைப்பதை நிறுத்திவிட்டார், சொல்லப்போனால், "மனிதன் என் கிரீடத்தின் சாதனையாய் இருக்கிறான். இந்த நீண்ட செயல்முறையின் குறிக்கோளானது, என் சாயலைத் தரித்து, அடிமைப்படாத ஒரு ஆவியுடனும், மற்றும் என்னுடன் ஐக்கியம் வைத்துக் கொள்ளும் திறமை உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதாக இருந்தது."[16]

எகிப்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதற்கான நினைவாக, யூதர்களுக்கு "ஓய்வுநாளின் இளைப்பாறுதல்" வழங்கப்பட்டது (உபா. 5:15). ஓய்வுநாளின் கட்டளையானது, ஏழாம் நாளில் தேவன் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டதையும் நினைவூட்டுவதாக இருந்தது. இருப்பினும், ஓய்வுநாளின் சட்டமானது, ஓய்வுநாளை கடைப்பிடிப்பவர்களின்

உரிமை கோரிக்கையின் ஒரு ஒழுக்க சட்டமாக இருக்கிறது, எனவே எப்போதும் நடைமுறையில் கிறிஸ்துவ வேதாகமத்தில் நன்கு காட்டப்படவில்லை. இஸ்ரவேலர் எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதை ஞாபகப்படுத்துவதற்கே, வாராந்த ஓய்வு நாள் ஆசரிப்பானது ஒரு பிரதான நடவடிக்கையாக இருந்தது என்று உபாகமம் 5:14, 15-ல் உள்ள பத்தியில் தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், தேவன் சீனாய் மலையிலிறங்கி "[அவருடைய] பரிசுத்த ஓய்வுநாளை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினார்" என்று நெகேமியா 9:13, 14 சுட்டிக்காட்டுகிறது. அவர் சீனாயில் அதை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருந்தால், ஏதேனில் இருந்து நடைமுறையில் அது ஒரு ஒழுக்க சட்டமாக இருந்திருக்க முடியாது.

அவர் எங்காவது சொன்னார் என்பதற்கான வெளிப்பாடு, ஆசிரியருக்கு இந்த பத்தியின் இடம் தெரியாது, மற்றும் இது "நமக்கு தெரிந்ததைப்போல" அல்லது "தெரிந்த வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டுவது" என்பதைப்போன்ற பொருள்படும்படியான பொதுவாக அறியப்பட்ட அறிக்கையாக இருந்தது என்று பொருள்படவில்லை.[17]

நமது இளைப்பாறுதலை இழந்துவிடாதபடி, நாம் ஒவ்வொரு முயற்சியும் செய்ய வேண்டும். நாம் பயப்படுவோமாக, நாம் இதிலிருந்து வார்த்தையையும், மற்றும் ஆதாயத்தையும் பெற்றுக்கொள்வோமாக, மற்றும் விசுவாசத்திலே நாம் நிலைத்திருப்போமாக. இந்த மூன்று உத்தரவுகளையும் நாம் கவனித்து நடந்தால், நமக்கு இப்போது தேவனுடைய சமாதானமும், மற்றும் நித்தியத்தில் அவருடைய இளைப்பாறுதலும் - அவருடைய நித்திய சமாதானமும் - கிடைக்கும்.

வரப்போகிற இளைப்பாறுதலின் ஓய்வு (4:5-11)

[5]அன்றியும், அவர்கள் என்னுடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதில்லை என்றும் அந்த இடத்திலேதானே சொல்லியிருக்கிறார். [6]ஆகையால், சிலர் அதில் பிரவேசிப்பது இன்னும் வரப்போகிற காரியமாயிருக்கிறபடியினாலும், சுவிசேஷத்தை முதலாவது கேட்டவர்கள் கீழ்ப்படியாமையினாலே அதில் பிரவேசியாமற் போனபடியினாலும், [7]இன்று அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்பீர்களாகில் உங்கள் இருதயங்களைக் கடினப்படுத்தாதிருங்கள் என்று வெகுகாலத்திற்குப்பின்பு தாவீதின் சங்கீதத்திலே சொல்லியிருக்கிறபடி, இன்று என்று சொல்வதினாலே பின்னும் ஒருநாளைக் குறித்திருக்கிறார். [8]யோசுவா அவர்களை இளைப்பாறுதலுக்குட்படுத்தியிருந்தால், பின்பு அவர் வேறொரு நாளைக்குறித்துச் சொல்லியிருக்கமாட்டாரே. [9]ஆகையால், தேவனுடைய ஜனங்களுக்கு இளைப்பாறுகிற காலம் இனிவருகிறதாயிருக்கிறது. [10]ஏனெனில், அவருடைய

இளைப்பாறுதலில் பிரவேசித்தவன், தேவன் தம்முடைய கிரியைகளை முடித்து ஓய்ந்ததுபோல, தானும் தன் கிரியைகளை முடித்து ஓய்ந்திருப்பான். [11]ஆகையால், அந்தத் திருஷ்டாந்தத்தின்படி, ஒருவனாகிலும் கீழ்ப்படியாமையினாலே விழுந்துபோகாதபடிக்கு, நாம் இந்த இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்க ஜாக்கிரதையாயிருக்கக்கடவோம்.

வசனங்கள் 5, 6. இஸ்ரவேல் மக்கள் யாரையும் குற்றம் சாட்ட முடியாது, ஆனால் தங்களால் வாக்குப்பண்ணப்பட்ட இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசிக்க முடியவில்லை, ஏனென்றால், அவர்களுடைய தனிப்பட்ட கீழ்ப்படியாமையே அதற்கு காரணமாக இருந்தது. சங்கீதம் 95:11-ன் எச்சரிப்பானது, எபிரெயர் 3:4-ல் காணப்படுகிறது, மற்றும் எபிரெயர் 4:5, 6-ல் வலியுறுத்தப்படுவதற்காக மீண்டும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இளைய தலைமுறையினர் கானானுக்குள் நுழைந்தார்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடப்படவில்லை, ஏனென்றால் ஆசிரியருக்கு இதனை மேற்கோடிட்டு சுட்டிக்காட்டும் விருப்பமில்லை.

சங்கீதம் 95-ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இளைப்பாறுதலானது, யோசுவாவின் கீழ் பெறப்பட்ட வாக்குப்பண்ணப்பட்ட தேசத்தைப் பற்றியதான ஒரு குறிப்பு அல்ல என்பதை நாம் கவனிக்கலாம், ஏனென்றால், சங்கீதக்காரன் **சிலர் அதில் பிரவேசிப்பது இன்னும் வரப்போகிற காரியமாயிருக்கிறது** என்று எழுதுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, இஸ்ரவேல் மக்கள் கானான் தேசத்திற்குள் நுழைந்திருந்தார்கள். தேவன் வீணாக எதற்கும் வாக்குறுதி அளிக்க மாட்டார்; ஆகையால், சிலர் கானானுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டியிருந்தது, மற்றும் சிலர் "நிச்சயமாக" (KJV)[18] பரலோகத்திற்குள் நுழைய வேண்டும். தேவவசனமும் தவறாததாயிருக்கிறது (யோவான் 10:35). நம்முடைய தேவன் ஒருபோதும் தோற்கடிக்கப்படமாட்டார், மற்றும் அவருடைய வார்த்தை ஒருபோதும் நிறைவேறாமல் போனதில்லை; அது நம் வரையறுக்கப்பட்ட கண்ணோட்டத்தில் சில நேரங்களில் மட்டுமே அவ்வாறு காணப்படுகிறது.

கீழ்ப்படியாமை, ஒரு கிறிஸ்தவன் ஆன பிறகும்கூட, பரலோகத்திற்குள் நுழைவதற்கான அவனுடைய குறிக்கோளைத் தோற்கடிக்க முடியும், ஆனால் தேவனிடம் விசுவாசமுள்ளவர்களுக்கான அவருடைய நோக்கத்தை நிலைகுலையச் செய்ய முடியாது.[19] அவர் ஒருபோதும் முடிவான குறிக்கோளாக அமைகிற இழப்பைப் பற்றி கரிசனைப்படுவதில்லை, ஏனென்றால் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை அவருக்குத் தெரியும், மற்றும் இறுதி வெற்றி அவருக்குத்தான் என்பதை அறிந்தவராய் இருக்கிறார். அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த ஜெயத்தில் பங்கு பெறுவார்கள் (வெளி. 17:14).

தேவன் தகுதியுள்ளவனாய் இருக்கும்போது, எல்லா வரலாற்றுக்கும் ஒரு முடிவைக் கொண்டு வருவதற்கு, அவருக்கு ஏற்ற சமயத்தில்

கிரியை செய்துகொண்டிருக்கிறார். விசுவாசிகள் எப்போதும் இந்த வரையறுக்கப்பட்ட உலகத்திற்கு அப்பால் இருக்கும் பரலோக இளைப்பாறுதலை நோக்குகிறார்கள் என்பதை எபிரெயர் விளக்குகிறது (11:13-16; 13:14). நாம் உண்மையிலேயே செய்வதைவிட அதிகமாக அறிந்திருப்பதாக அனுமானிப்பது, நமது சிந்தனையில் உள்ள ஒரு அபாயகரமான குறைபாடாய் இருக்கிறது. எதிர்காலத்தை நாம் கணிக்க முடியாது என்பதால், நம் அறிவு வரையறுக்கப்பட்டதாகவே உள்ளது.

வசனம் 7. தேவனும் மனிதனும் ஒன்று சேர்ந்து பேசுவது போல இணைக்கப்பட்டுள்ளது. நாள் **பொருந்துவதைப்** [கொண்டு] போல, **அவர்** என்பது தேவனைக் குறிக்க வேண்டும், ஆனால் **தாவீதின் மூலமாக** இது செய்யப்பட்டது. இவை தாவீதின் வார்த்தைகளாய் இருக்கிறது, ஆனால் "தேவ ஆவியானவர் அவர்கள் மூலம் பேசுகிறதாய், இது இருக்கிறது."[20] இது மீண்டும் ஒருமுறை, தாவீதின் தெய்வீக உத்வேகத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

வசனம் 8. யோசுவா அவர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கொடுத்திருந்தால் என்று இந்த வசனம் ஆரம்பமாகிறது. "யோசுவாவுக்கு" பதிலாக "இயேசு" என்று KJV குறிப்பிடுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டில் எபிரெய உரையில் "யோசுவா" என்ற பெயர் உள்ளது, அது கிரேக்க மொழியில் "இயேசு" என்ற வார்த்தைக்கு சமமானதாகும். "கர்த்தர் இரட்சிக்கிறார்" என்பதை, இரண்டில் ஒரு பெயருக்கு உபயோகிக்கலாம். இதைத் தெரிந்து கொண்டு, கையெழுத்துப்பிரதிகளில் அதை அவர்கள் கண்டுபிடித்ததைப் போல, 1611ன் அறிஞர்கள், எழுத்தியல்பான கிரேக்க சொல்லைப் ("இயேசு") பயன்படுத்த விரும்பினார்கள். குழப்பத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு, எல்லாமுமாய் இல்லாவிட்டாலும், பெரும்பாலான நவீன மொழிபெயர்ப்புகள், அதை "யோசுவா" என்று மொழிபெயர்க்கின்றன.[21] அசல் உரையை வாசிக்கும் வாசகர்களுக்கு, அங்கே உடனடியாக அங்கீகரிக்கப்படக்கூடிய ஒரு வகையாகவும், மற்றும் இந்த பத்தியில் உள்ள எதிர் வகையின் தாக்கங்கள் - யோசுவா என்ற பழைய ஏற்பாட்டு வகையானது, புதிய ஏற்பாட்டில் "யோசுவா" (இயேசு) எனவும் இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், பழைய ஏற்பாட்டின் "இயேசு" என்பதான யோசுவா, புதிய ஏற்பாட்டின் "யோசுவாவாகிய," இயேசு வழங்கும் இளைப்பாறுதலை வழங்க முடியாது. எபிரெயர் நிருபம், மற்றும் வேதாகமத்தில் வேறு எங்கும் உள்ள இந்த வார்த்தை விளையாட்டானது, நவீன நாளேடு வாசகர்களுக்கு பெயர் அடையாளப்படுத்துவதில் அதிக சிரமத்திற்கு வழிவகுக்கக் கூடாது.

தேவன் இஸ்ரவேலருக்கு வாக்குறுதியளித்திருந்த இளைப்பாறுதலைக் கொடுத்தார் என்று யோசுவா 22:4-ல் கூறப்பட்டுள்ளது. கானானுக்குள் தங்கள் மூதாதையரை வழிநடத்திய யோசுவா, இளைப்பாறுதலின் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றினான் என்று

சில பண்டைய யூதர்கள் வாதிட்டிருக்கலாம். எனினும், யோசுவாவின் காலத்திற்குப் பிற்பாடு நானூறு ஆண்டுகள் கழித்து, இன்னொரு இளைப்பாறுதல் இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்று தாவீது சொன்னான். சங்கீதம் 95:7-11 வசனங்கள், தாவீதின் நாட்களில் அவிசுவாசத்துடன் இருந்த மக்களை எச்சரித்தது, மற்றும் எபிரெய நிருபத்தை ஆக்கியோன் இந்த பத்தியிலிருந்து தெரிவு செய்து ஒரு மேற்கோளாக அவனுடைய காலத்தில் பயன்படுத்தினான். அவனுடைய பயன்பாடு, நவீன காலத்தின் எச்சரிக்கைக்கு சமமானதாய் பொருந்தும் என்று தெரிவிக்கிறது. எனவே, 8 மற்றும் 9 வசனங்கள், வெளிப்படையாக **மற்றொரு நாள்**, மற்றும் மற்றொரு இளைப்பாறுதலைப் பற்றி பேசுகின்றன.

வசனம் 9. இளைப்பாறுதலின் நிச்சயமானது **தேவனுடைய மக்களுக்கு மட்டுமே இருந்தது**. பழைய ஏற்பாட்டில் இந்த வெளிப்பாடு யூதர்களை மட்டுமே குறிப்பதாய் இருந்தது, ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் அது எல்லா கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பொருந்தும்.

9 வது வசனத்தில் **ஓய்வு நாளின் இளைப்பாறுதல்** என்ற சொற்றொடர் σαββατισμός (*சப்பாடிஸ்மோஸ்*), இங்கே புதிய ஏற்பாட்டில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. உண்மையில், இது கிரேக்க எழுத்துக்களுக்கு முன்னர் வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.[22] ஒரே வகையான வினைச்சொல்லாக σαββατίζειν (*சபட்டிஷெயின்*), இது மட்டுமே பயன்பாடாகும்படி இருந்தாலும், அடிக்கடி செப்துவஜிந்த்தில் காணப்படுகிறது. இந்த வார்த்தை எபிரெயர்களுக்கு எழுதப்பட்டது என்ற கருத்தானது தள்ளுபடி செய்யப்படலாம், ஏனெனில் அதே வார்த்தையானது பல தெய்வ வணக்கம் உடைய எழுத்தாளர் ப்ளூடார்ச் (சி. கி.பி. 46-120) என்பவரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.[23] தேவன் "எல்லா கண்ணிகளிலிருந்தும், மற்றும் இந்த பாவகரமான மற்றும் சலிப்பான வாழ்க்கையின் கொடுமைகளிலிருந்தும்"[24] விடுதலை பெற, ஒரு சிறந்த இளைப்பாறுதலை ஏற்பாடு செய்திருந்தார் என்று இந்த பதம் நமக்குக் கூறுகிறது.

இந்த வாழ்க்கையில், ஒரு உத்தியோகபூர்வ ஓய்வுநாளை இளைப்பாறுதலை நாம் கடைப்பிடிக்கவில்லை என்றாலும், நமக்கு நித்தியத்தில் ஒன்று உண்டு. அதுவே தேவன் பாவம் இல்லாமல் ஒரு சிறந்த நிலையில் விருப்பத்துடன் அமரும் ஒரு இளைப்பாறுதலாய் இருக்கும். மத்தேயு 11:28-30-ல் கிறிஸ்துவின் வாக்குத்தத்தத்தில் ஏற்கெனவே ஒரு முன் மாதிரி நமக்கு இருந்தது. தேவன் படைப்பின் வேலையில் இருந்து மட்டுமே ஓய்வுற்றிருந்ததால், நாம் இப்போது அறியாத செயல்களில், சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டு நித்தியத்தை நாம் கழிக்கலாம் என்று கருதுவதற்கு, அது தர்க்கரீதியானதாகத் தோன்றுகிறது. அப்படியிருந்தும், இங்கு கிறிஸ்தவர்களுக்கு இந்த வாழ்வின் கண்ணிகள் மற்றும் உபத்திரவங்கள் ஆகியவைகளின்

இடையே கிடைக்கும் “இளைப்பாறுதலுக்கு” அப்பால், பரலோகத்தில் நமக்கு ஒரு “இளைப்பாறுதல்” கிடைக்கும். ராஜ்யத்தில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த ஆசீர்வாதம் கிடைக்கும் (கொலோ. 1:13, 14).

வசனம் 10. ஏனெனில், **அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசித்தவன்**, என்று இந்த வசனம் தொடங்குகிறது. KJV மொழிபெயர்ப்பானது சற்றே குழப்பமானதாக இருக்கிறது: “அவன் அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்கிறபடியினாலே.” “அவன்” என்பது, கர்த்தராகிய இயேசுவாய் இருக்கவில்லை; மாறாக, “ஒரு” என (NASB) குறிக்கிறது, அது உலகத்தை விட்டு கடந்து போன ஒவ்வொரு பரிசுத்தவானும், அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசித்தார்கள் என பொருள்படுகிறது (வெளி. 14:13). கல்லறைக்குள் கிறிஸ்து இருந்தபோது செய்ததைப் போலவே, அவர் கிரியை செய்வதை நிறுத்தவில்லை (யோவான் 9:4-ஐ பார்க்கவும்),[25] ஆனால் அவர் சிம்மாசனத்திற்கு முன்பாக நமக்காக வேண்டுதல் செய்யும் வேலையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார் (எபி. 7:25). அவருடைய கூக்குரல் “முடிந்தது!” (யோவான் 19:30) என்பது, அவருடைய பூமிக்குரிய வேலையைக் குறிப்பதாயும், மற்றும் அவருடைய பரலோக முயற்சிகளைப் பற்றியோ குறிப்பிடவில்லை. அதேபோல், கிறிஸ்துவில் மரித்தவர்களும் நிச்சயம் எல்லா வேலைகளையும் நிறுத்தியிருக்க மாட்டார்கள். வெளிப்படுத்தின விசேஷம், மரித்த நீதிமான்கள் தேவனுடைய மகிமைகளை பாடுவதை படம் பிடித்து காட்டியுள்ளது. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 5:8, 9ல் நான்கு ஜீவன்களும், இருபத்துநான்கு மூப்பர்களும் பாட்டைப் பாடினார்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது; 14:3ல் இலட்சத்து நாற்பத்துநாலாயிரம்பேர் பாட்டைப் பாடினார்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது; மற்றும் 15:2, 3ல், “மிருகத்திற்கும் அதின் சொரூபத்திற்கும் ஜெயங்[கொண்டவர்கள்]” மோசேயின் பாட்டையும் ஆட்டுக்குட்டியானவருடைய பாட்டையும் பாடினார்கள் என்று சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பரலோகத்தில் “ஆன்மா-தூக்கம்,” என்பதன் ஒரு செயலற்ற தன்மை பற்றிய விவிலிய சான்றுகள் இல்லை. லாசரு மரித்து, “ஆபிரகாமுடைய மடிக்கு” “உள்ளே” (εἰς, *ஈஸ்*) கொண்டுபோய் விடப்பட்டான் என்று இலக்கியரீதியாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது (லூக். 16:22). அங்கே அவன் என்ன செய்தான் என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை, ஆனால் ஆபிரகாமின் முன்னிலையில் என்று யார் கூறினாலும், லாசரு ஒன்றும் செய்யாமல், மொத்தத்தில் நித்திரையில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. பாவத்திற்காக வருந்திய கள்ளன், அதே நாளில் பரதீசினை அனுபவிப்பான் என்று இயேசு அறிவித்தார் (லூக். 23:43). குறிக்கப்பட்ட ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அந்த பிராந்தியத்தில் மொத்த செயலற்ற தன்மை அங்கு இருந்ததால், அது பயணத்தின் மதிப்புக்கு அரிதாகவே தோன்றுகிறது. இருந்த போதிலும், இவைகளும் மற்றும் பிற

பத்திகளும், வாழ்க்கையின் அக்கறை மற்றும் வேதனையிலிருந்து ஒரு சுதந்திரம் என தெரிவிக்கின்றன. ஆல்பர்ட் பார்ன்ஸ் கூறுகையில், “எங்கள் உழைப்பு எல்லாம் முடிந்து விடும். களைப்படைந்த மனிதன் அவனது சுமையை கீழே இறக்க வேண்டும்; சோர்வடைந்த உடலமைப்பு இனி சோர்வைக் காணாது.”[26] நிச்சயமாக, நித்தியத்தின் இளைப்பாறுதல் தேவனுக்கு மகிமை உண்டாக, ஊழியத்தின் ஒரு காலப்பகுதியாக இருக்கும், ஆனால் அது இளைப்பாறுதலுக்கு ஏங்குவதையும்கூட நிறைவேற்றும்.

வசனம் 11. தேவனுடைய **ஓய்வு** பற்றி கடைசியில் குறிப்பிட்டுள்ளதைத் தொடர்ந்து, இந்த வசனம் இறுதி அறிவுரையை அளிக்கிறது. பரலோகத்தில் பிரவேசிக்க [கொண்டு] முயற்சி எடுக்க வேண்டும், ஏனென்றால் விடாமுயற்சியின்றி அதில் பிரவேசிக்க முடியாது. வலுவான தூண்டுதலானது, **ஜாக்கிரதையாயிருக்க** வழி வகுக்கும் σπουδάζω (*ஸ்பௌடேசோ*), அது “தீவிரமாக முயற்சி செய்யுங்கள், உங்கள் கவனத்தை துரிதப்படுத்தவும், ஒருவரின் சுயசக்தியை பயன்படுத்தவும், ஒவ்வொரு முயற்சியையும் எடுக்கவும், வைராக்கியமாக இருப்பதற்கும் ஒருமுகப்படுத்துங்கள்” என்று அர்த்தப்படுத்துகிறது.[27] அதே வார்த்தை, 2 பேதுரு 1:10ல் “ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்” என்று காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இது, உண்மையிலேயே இடுக்கமான வாசல்வழியாய் உட்பிரவேசிக்கப் பிரயாசப்படுங்கள் என்றும்; ஆனால் லூக்கா 13:24ல், இந்த வார்த்தையானது, இரட்சிப்பின் வாசல்வழியாய் ἀγωνίζομαι (*அஹோனிஷோமை*) உட்பிரவேசிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது, இது ஒரு உணர்ச்சி தீவிரம் கொண்டு முயலுங்கள் அல்லது உட்பிரவேசிக்கப் போராடுங்கள் என அறிவுறுத்துகிறது. லூக்காவில் உள்ள இந்த வார்த்தையானது, எபிரெயர் 4:11-ல் உள்ள “ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்” என்பதை விட, அதிக முயற்சி தேவை என்பதாகத் தெரிகிறது. எபிரெயர் அதனுள் பிரவேசித்து தங்கியிருப்பதைவிட, புறஜாதிகளுக்கு இடுக்கமான வாசல்வழியாய் உட்பிரவேசிப்பது அதிக சிரமமாக இருக்குமா? அந்த சிந்தனை மறைமுகமாக இருக்கலாம், ஆனால் குறைந்தபட்சம் நாம் “தொல்லையில்லாமல், மலர்களாலான மெத்தை மற்றும் உறைகளுடன் உள்ள ஒரு கட்டமைப்புடன் விண்ணிற்கு எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. மாறாக, “[நாம்] ஆளுகை செய்ய வேண்டுமானால், [நாம்] போராட வேண்டும்.”[28] அங்கே, தற்செயலாக நழுவி பரலோகத்திற்குள் விழுந்துவிட முடியாது.[29] நாம் போராடுகிறோம், ஏனென்றால் நித்தியத்திற்கான மீட்பின் ஈவானது அத்தகைய மகிமையான ஒன்றாக இருக்கிறது, மற்றும் அதை இழக்கும் ஆபத்து மிகப்பெரியதும் மற்றும் பயங்கரமானதுமாய் இருக்கிறது.

“ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்” என்று வலியுறுத்தப்பட்டபோதிலும்,

பல விமர்சகர்கள் இந்த எண்ணத்தைச் சேர்க்கிறார்கள்: “ஆனால் நாம் அதை கிரியைகளினால் அடைந்துவிட முடியும் என்று கற்பனை செய்யக்கூடாது.”[30] எந்த கீழ்ப்படிதலும் அல்லது மனித முயற்சியும், விசுவாசத்தில் செய்யப்படுமானால் என்று சிலர் வெளிப்படையாக நினைப்பவர்களுக்கு, இந்த கூடுதலான எச்சரிக்கை தேவைப்படுகிறது: “இது உங்களைப் பரலோகத்திற்குள் பிரவேசிப்பதற்கு உதவுகிறது என்று நினைக்காதீர்கள்!” என்பதாகும். அவர்களுடைய எண்ணமானது, நாம் நம்முடைய போராட்டத்தை முன்னிட்டு எதையாவது நினைப்போமானால், அது நம்முடைய இரட்சிப்பிற்கு ஒரு முறையான கிரியைகளைச் செய்வதற்கு வழிவகுக்கும். இது ஒரு கல்வியியல் போதனையின் விளைவாய் இருக்கிறது. இந்த பத்திகள், எபேசியர் 2:8, 9 மற்றும் ரோமர் 3:27-4:8 ஆகியவைகளை உள்ளடக்கிய இரட்சிப்பை பெறுவதற்கு தேவையற்ற அனைத்து “கிரியைகளையும்” செய்யும்படி அடிக்கடி குறிப்பிடுகின்றன.

நம்முடைய விசுவாசத்தில் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பதற்கு விடாமுயற்சியுடன் இருக்க வேண்டும், மற்றும் இரட்சிப்புக்கு எந்த கிரியைகளும் அவசியமாய் இருக்கிறது என்பதை ஒருவன் உணர்ந்து, பின்பு எப்படி மறுக்க முடியும்? ரோமர் 3:28-ல் இருந்து விலக்கப்பட்ட கிரியைகள் “நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகள்,” அதாவது மோசேயின் சட்டங்களாய் இருந்தது. எபேசியர் 2:8, 9-ல் இருந்து விலக்கப்பட்ட “கிரியைகள்” நிச்சயமாக பாராட்டத்தக்க அதே போன்ற செயல்களாக இருந்தன, ஆனால் இது விசுவாசத்தால் செயற்படுத்தப்பட்ட கீழ்ப்படிதலின் தேவையை நீக்கிவிட முடியாது. இரட்சிப்பு நமக்கு ஒரு ஈவாக இருக்கிறது, மற்றும் “ஒருவரும் பெருமைபாராட்டாதபடிக்கு இது கிரியைகளினால் உண்டானதல்ல” (எபே. 2:9). அவனுடைய விசுவாசத்தின் கிரியையினால் அல்லது மனந்திரும்புதலினால் கைகூடியது என எப்போதும் பெருமை பாராட்டியவன் யார்? ஒருவேளை சிலர் இருக்கலாம், ஆனால் எந்த நடவடிக்கையும் இரட்சிப்பைக் கொண்டுவராததால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்வதை அரிதாக நியாயப்படுத்தப்படுத்துவார்கள், ஏனென்றால் அதை அனுமதிப்பதற்கு, கிறிஸ்துவின் இரத்தம் மூலம் அவர் வாய்ப்பு கொடுக்கப்படவில்லை என்பதால்தான் ஆகும். விசுவாசமே ஒரு “கிரியையாயிருக்கிறது” என்று இயேசு குறிப்பிட்டார் (காண்க யோவான் 6:28, 29), ஆனால் இது இரட்சிப்பை பெறும் தகுதியின் ஒரு கிரியையாய் இருக்கவில்லை.

ரோமர் 13:11 இவ்வாறு கூறுகிறது: “நித்திரையைவிட்டு எழுந்திருக்கத்தக்க வேளையாயிற்றென்று, நாம் காலத்தை அறிந்தவர்களாய், இப்படி நடக்கவேண்டும்; நாம் விசுவாசிகளானபோது இரட்சிப்பு சமீபமாயிருந்ததைப் பார்க்கிலும் இப்பொழுது அது நமக்கு அதிக சமீபமாயிருக்கிறது.” “[இந்த

கிறிஸ்தவர்கள்] விசுவாசித்தபோது" என்பது, அவர்களுடைய மனந்திரும்புதலின் காலத்தைக் குறிக்கும் ஒரு குறிப்பாக இருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய "விசுவாசம்," பின்பு, பவுல் ஏற்கனவே அவர்களுக்கு நினைவூட்டியதுபோல், அவர்களுடைய ஞானஸ்நானம் "கிறிஸ்துவுக்குள்" உள்ளடங்கியுள்ளது (ரோமர் 6:3, 4). அந்த நடவடிக்கையானது, அவர்களது மனந்திரும்புதலை அப்போஸ்தலர் 2 முதல் மற்ற அனைத்து மனந்திரும்புதல்களுடன் இணக்கமாக மாற்றியுள்ளது.

நமது இரட்சிப்புக்கு இன்றியமையானதாக இருந்த கிரியைகள், அதாவது எந்தவொரு நியாயப்படுத்தும் முறையிலும் பாராட்டத்தக்க கிரியைகள், விலக்கப்பட்டன, அதற்காக, நியாயப்பிரமாணத்திற்கு முழுமையான கீழ்ப்படிதல் தேவைப்படும். ஒருவன் பூரணமாக வாழ முடிந்தால், பின்பு அவனுடைய கிரியைகள், அவனுடைய இரட்சிப்பை "சம்பாதித்துக்" கொடுக்க முடியும். இயேசு தவிர ஒருவருமில்லை, ஆனால் இயேசுவே அந்த மாதிரியான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். நமக்கு, அத்தகைய ஒரு இரட்சிப்பு சாத்தியமில்லை. மறுபுறத்தில், நாம் கிறிஸ்துவை விட்டு வழிவிலகி இருந்தபோது, நாம் செய்த பாவங்களின் குற்றத்திலிருந்து முதலில் மீட்பை பெற்றுக்கொள்வது, மற்றும் நம்முடைய இரட்சிப்பைக் காத்துக்கொள்வது ஆகிய இரண்டிற்கும், கீழ்ப்படிதலுக்கான விசுவாசத்தின் கிரியைகள் தொடர்ந்து இருப்பது அவசியமாக உள்ளது.

இஸ்ரவேலரின் உதாரணத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எபிரெய நிருபத்தை ஆக்கியோன் பழைய ஏற்பாட்டை எப்பொழுதும் சரியான தார்மீக நடத்தையில் எடுத்துக்காட்டுகளின் ஒரு புத்தகமாக பயன்படுத்தினான். 1 கொரிந்தியர் 10:1-12-ல் பவுல், அதே காரியத்தை செய்தான், இஸ்ரவேலின் தவறான நடத்தையிலிருந்து விலகுவதற்கு, இந்தப்பாடத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தான்: நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருப்பதாக நிச்சயமாக நினைத்தால், தன்னை நிற்கிறவனென்று எண்ணுகிறவன் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கக்கடவன் (வசனம் 12). பவுலும் இவ்வாறு எழுதினான்: "நீங்கள் விசுவாசமுள்ளவர்களோவென்று உங்களை நீங்களே சோதித்து அறியுங்கள்!" (2 கொரி. 13:5; முக்கியத்துவம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது). இந்த வார்த்தையானது, எபிரெயர் 4:11-ல் உள்ள வசனங்களுடன் ஒத்திருக்கின்றன: **ஆகையால், ஒருவனாகிலும் விழுந்துபோக மாட்டான். அதே உதாரணத்தின்** வெளிப்பாடு (ὑπόδειγμα, *ஹுப்போடைமா*, அதாவது "மாதிரி" அல்லது "நகல்" என பொருள்படும்) பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகள் ஆகிய இரண்டிலுமே நமக்கான எடுத்துக்காட்டுகள் அதிகமாக காணப்படுகின்றன என்று மீண்டும் ஒருமுறை விளக்குகிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில், நம்முடைய விசுவாசம் பலவீனமாகி, நாம் விழும்படி விட்டுவிடாதபடி நம்மை எச்சரிக்கும்

நல்லதல்லாத ஒரு உதாரணத்தைக் காண்கிறோம். 2 பேதுரு 2:6ல் “திருஷ்டாந்தம்” என்ற அதே வார்த்தையானது, சோதோம் கொமோராவோடு சம்பந்தப்படுத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தேவபக்தியற்ற வாழ்க்கையை நடத்துகிற அனைவருக்கும் வரவிருக்கும் அழிவின் உதாரணமாக இந்த நகரங்கள் இன்னமும் பணியாற்றுகின்றன. விவிலியமானது, அதனுடைய முழுமையினால், எப்படி வாழ வேண்டும் மற்றும் எப்படி வாழக்கூடாது என்பதான இரண்டையும் காட்டும் ஒரு தொடர்ச்சியான மாதிரி உதாரணங்களை உடையவைகளாய் இருக்கிறது. சொல்லப்போனால், தெய்வீக வெளிப்பாட்டின் உயர்ந்த இயல்பை இழந்து விடாமல் இருக்க, “வேதாகமத்தில் எந்த மாதிரி ஆணையுரிமையும் இல்லை.”

நாம் மரித்த உடனே, நித்தியமாகிய பரலோகத்தில் பிரவேசிக்காவிட்டாலும், அந்த நேரத்தில் நாம் இன்னமும் ஒரு “இளைப்பாறுதலுக்குள்” பிரவேசிப்போம் என்பது உண்மையாக இருக்கலாம். நாம் மரித்த உடனே நேரடியாக பரலோகத்தில் பிரவேசிப்பதாய் இருந்தால், பின்பு லூக்கா 16:19-31-ல் ஐசுவரியவானான மனிதனையும், மற்றும் லாசருவையும் பற்றிய உவமையை இயேசு கொடுத்ததிலிருந்து, அவருடைய போதனையோ அல்லது சூழ்நிலைகளோ பெரிதும் மாறியிருக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்களுக்கான தேவனுடைய வார்த்தை (4:12, 13)

12தேவனுடைய வார்த்தையானது ஜீவனும் வல்லமையும் உள்ளதாயும், இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்திலும் கருக்கானதாயும், ஆத்துமாவையும் ஆவியையும், கணுக்களையும் ஊனையும் பிரிக்கத்தக்கதாக உருவக் குத்துகிறதாயும், இருதயத்தின் நினைவுகளையும் யோசனைகளையும் வகையறுக்கிறதாயும் இருக்கிறது. 13அவருடைய பார்வைக்கு மறைவான சிருஷ்டி ஒன்றுமில்லை; சகலமும் அவருடைய கண்களுக்கு முன்பாக நிர்வாணமாயும் வெளியரங்கமாயுமிருக்கிறது, அவருக்கே நாம் கணக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டும்.

4:4-11-ல் உள்ள அறிவுரையானது, தேவனுடைய வார்த்தையை அசட்டை செய்வது ஒரு தீவிர தவறாய் இருக்கிறது என்ற ஒரு அறிக்கையுடன் 12, 13 வசனங்களில் முடிவடைகிறது. இது அவ்வாறாக சொல்லப்பட்டது ஏனென்றால், தேவன் தன்னையே புறக்கணிப்பதாய் இருக்கிறது. 12-ம் வசனத்தில் உள்ள “வார்த்தை” என்பது தேவனுடைய வார்த்தையாக இருக்க வேண்டும் - சங்கீதம் 95-ல் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது போல சொல்லப்பட்டதாகவோ அல்லது எழுதப்பட்டதாகவோ “எழுதப்பட்ட வேதவாக்கியமானது,” ‘தேவனுடைய வார்த்தையாக’ குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது என்று சூழ்நிலை

இணைப்பு சுட்டிக்காட்டுகிறது.[31]

வசனம் 12-ல் உள்ள வினைச்சொற்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட நான்கு கிரேக்க சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்க மதிப்புள்ளவைகளாய் உள்ளன: “வாழ்ந்துகொன்டு,” “நடித்துக்[கொண்டு],” “உருவக் குத்திக்கொண்டு,” மற்றும் “புரிந்துகொண்டு” ஆகியவைகளாகும். விவிலியமானது, “ஜீவனுள்ள” தேவனுடைய வார்த்தையாக இருக்கிறது; அது தேவனிடத்திலிருந்து ஜீவனைக் கொடுக்கிறது. இது செயல்திறனை அதிகரிப்பதில் அல்லது வழங்குவதில் “சுறுசுறுப்பாக” உள்ளது, என்பதன் பொருள் அதனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றக்கூடிய வல்லமை உள்ளதாய் இருக்கிறது என்பதாகும். அதுவும்கூட, தேவனுடைய வார்த்தையினால் “உருவக் குத்துகிறதாயும்” உள்ளது, அவருடைய உண்மையினால் இது நம்முடைய மிகவும் உள்ளார்ந்த ஆன்மாவை உருவக் குத்துகிறதாய் இருக்கிறது. அவருடைய மனந்திரும்பும் செய்தியின் மூலம், நாம் கண்டனம் செய்யப்பட்ட பாவிகளாக நம்மைப் பார்க்க முடிகிறது. பிறகு, கிருபை மூலம் நாம் அவருடைய நித்திய இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசிக்கிற மகிமையான நம்பிக்கையில் விசுவாசிக்கும் நிலைக்கு வந்துள்ளதாக வேதவாக்கியங்களின் செய்தியில், செயல் விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது. இறுதியாக, தேவனுடைய வார்த்தையானது “புரிந்துகொள்ளத்” தக்கதாய் இருக்கிறது, ஏனென்றால் தேவன் நம்முடைய இருதயங்களை அறிந்திருக்கிறார். அவருடைய பார்வைக்கு மறைவான சிருஷ்டி ஒன்றுமில்லை (வசனம் 13).

வசனம் 12. எழுதப்பட்ட **தேவனுடைய வார்த்தையானது ஜீவனுள்ளதாயும்** [ζάω, *ஜாயோ*] **மற்றும் ஈடுபாடுள்ளதாயும்** (ἐνεργής, *எனர்ஜீஸ்*) இருக்கிறது. தேவனுடைய வார்த்தை, மனித இதயத்தின் எண்ணங்களைக் கண்டறியவும் வெளிப்படுத்தவும் முடியும். என்ன ஒரு மகத்தான கூற்று! தேவனுடைய வார்த்தையை “ஜீவனுள்ளது” என்று அழைக்கப்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை! (அப். 7:38; 1 பேதுரு 1:23-ஐ பாருங்கள்.) “தேவனுடைய வார்த்தை ஜீவனுள்ளதாய் இருக்கிறது, சுறுசுறுப்பாக ஜீவனுள்ளதாயும், மற்றும் வினையின் காலம் தொடர்ந்து செயலில் உள்ளதாக குறிப்பிடுகிறது. அது வல்லமை உள்ளதாய் இருக்கிறது.”[32] தேவனின் வார்த்தை “செயலில்” இருப்பதாக ஏசாயா 55:11-ஆனது நினைவூட்டுவதாக இந்த அறிக்கை உள்ளது, அங்கு தேவனுடைய “வார்த்தை “வெறுமையாய்” (KJV) என்னிடத்திற்குத் திரும்பாமல், அது நான் விரும்புகிறதைச்செய்து, நான் அதை அனுப்பின காரியமாகும்படி வாய்க்கும். தேவனிடமிருந்து எதையும் மறைக்க முடியாது என்பதால், நம் ஒவ்வொரு பகுதியையும் பாதிக்கும் வகையில் நம்முடைய சுவிசேஷத்தை அவர் வடிவமைத்து, நம்முடைய தவறுகளை வெளிப்படுத்தினார் என்பது பொருத்தமானதாய் இருக்கிறது.

நமக்கு நம்மை வெளிப்படுத்தும் போது, தேவன்கூட தம்முடைய

வார்த்தையில் தம்மையே வெளிப்படுத்துகிறார். தேவனுக்கும் மற்றும் அவருடைய வார்த்தைக்கும் இடையே மிக நெருக்கமான அனுகூலமான தொடர்பு இருக்கிறது.[33] 13-ஆம் வசனத்திலிருந்து, தேவனைப் பற்றி பேசுவதற்கு சுலபமாக திடீர் என மாறுவதிலிருந்து, 12 ஆம் வசனத்தில் "தேவனுடைய வார்த்தை" என்பது, தேவனுக்காக சுற்றி வளைத்துப் பேசும் ஒரு பேச்சாக (ஒரு சுற்று பற்றிய குறிப்பு) இருக்கிறது என்பது சாத்தியமாக இருக்கிறது.[34] வார்த்தையானது, அவன் ஆவிக்குரிய விதத்தில் எங்கு நோயுற்றிருக்கிறான் என்று கூற முடியும், மற்றும் அவனது ஆன்மாவின் நோய்களுக்கான உண்மையான சிகிச்சையை வழங்க முடியும். தேவனுடைய செய்தியானது, கடந்த காலத்தில் மரித்த ஒருவனுக்காக அல்ல; அது நமக்காக "இன்றைக்கும்" உயிருடன் இருக்கிறது (வசனம் 7).

வசனம் 12ல் "வார்த்தை" என்பது λόγος (*லோகோஸ்*) என்பதில் இருந்து வருகிறது, இயேசு கிறிஸ்துவிற்கும் இந்த பதம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.[35] சில பண்டைய எழுத்தாளர்கள், இயேசுவிற்காகவும்கூட இங்கே ஒரு குறிப்பிடுதலைக் கண்டார்கள். உண்மையாகவே பேசப்பட்ட அல்லது எழுதப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தைகளுக்கு, அத்தகைய வல்லமை இருக்க முடியாது என்பதான அவர்களுடைய காரணமாய் இருந்து அவர்களுக்கு காணப்பட்டது என்பதால், அவர்கள் அந்த கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இருப்பினும், தேவனால் எழுதப்பட்ட வார்த்தையை கொஞ்சம் அல்லது வல்லமை முற்றிலும் இல்லாத ஒரு உதவாக்கரை நிருபமாக பார்க்கும் இன்றைய அனைத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களை சந்தேகிக்கும் நபர்களைப் போல, அந்த கடைக்கோடிக்கு அவர்கள் செல்லவில்லை.

"தேவனுடைய வார்த்தையானது ஜீவனும் வல்லமையும் உள்ளதாயும்," **இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்திலும் கருக்கானதாயும், ஆத்துமாவையும் ஆவியையும், கணுக்களையும் ஊனையும் பிரிக்கத்தக்கதாக உருவக் குத்துகிறதாயும், இருதயத்தின் நினைவுகளையும் யோசனைகளையும் வகையறுக்கிறதாயும் இருக்கிறது**. பெரும்பாலும், "வார்த்தை" என்பது, இயேசு கிறிஸ்து என்ற நபரை ஒரு குறிப்பாக எடுத்துக்கொள்வதற்கு மாறாக, நற்செய்தியாக கிறிஸ்துவினால் அறிவிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளோடுகூட, வேதாகமத்தில் உள்ள தேவனிடத்திலிருந்து வந்த மற்ற எல்லா செய்திகள் என்பதாக பொருள்படுகிறது. "வார்த்தை என்பது ஒரு 'பகுத்தறிவாளர்' அல்லது 'விமர்சகர்' என்பதாக இருக்கிறது. இஸ்ரவேலர் தங்களை நியாயந்தீர்ப்பதற்கு வார்த்தையை அனுமதிப்பதற்குப் பதிலாக, தேவனுடைய வார்த்தையை விமர்சித்தார்கள். இதன் விளைவாக, அவர்கள் தங்கள் உடைமையை இழந்தனர்."[36]

“உருவக் குத்துதல்” (διϊκνέομαι, *டைக்நியோமை*) என்ற வார்த்தைக்கு, தன்னுள்தானே வல்லமை உடையதாய், வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க மற்றும் நமது உளவியல் மற்றும் ஆன்மீக முகஒப்பனையை மாற்றும் தன்மை உள்ளது; சுவிசேஷம் இரட்சிப்பு உண்டாவதற்கு தேவபெலனாயிருக்கிறது என்று அறிவுறுத்துகிறது (ரோமர் 1:16). தேவன் தன்னுள்தானே உற்பத்தி செய்யுமாறு ஒரு வித்திற்குள் ஜீவனை வைத்திருப்பதைப் போலவே, அவருடைய வசனமும் ஜீவனை தனக்குள் வைத்திருக்கும் ஒரு வித்தைப்போல இருக்கிறது (1 பேதுரு 1:23). “விதை [ராஜ்யத்தின்] தேவனுடைய வசனமாயிருக்கிறது” (லூக். 8:11). இவ்வாறு, ஊக்கமளிக்கும் தேவனுடைய வார்த்தையானது, முளைப்பயிரை விளையச்செய்து, விதைக்கிறவனுக்கு விதையையும், புசிக்கிறவனுக்கு ஆகாரத்தையும் கொடுக்கிற ஒரு விதையைப்போல இருக்கிறது (ஏசாயா 55:10). இது கிறிஸ்தவனின் புதிய வாழ்க்கையை உருவாக்கும் அழிவில்லாத வித்தாக இருக்கிறது. “கிறிஸ்துவுக்குள் பதினாயிரம் உபாத்தியாயர்கள் உங்களுக்கு இருந்தாலும், தகப்பன்மார் அநேகர் உங்களுக்கு இல்லையே; கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சுவிசேஷத்தில் நான் உங்களைப் பெற்றேன்” (1 கொரி. 4:15; KJV). “சுவிசேஷத்தின் மூலம் உங்கள் தகப்பன் ஆனேன்” என்று பவுல் கூறியதாக NASBல் இவ்வாறாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வசனமானது ஜீவன் உள்ளதாய் இருக்கிறது ஏனென்றால், “அது எல்லா ஜீவன்களின் ஆதாரமான தேவனின் உண்மையான தன்மையைப் பிரதிபலிக்கிறது.”[37] அது ஜீவன் உள்ளதாய் இருக்கிறது ஏனென்றால், அது தேவனுக்காக வெளியே எடுத்துச் செல்லும் அவரது நோக்கங்கள் மற்றும் வாக்குறுதிகளின் விளைவை இன்னமும் பாதிக்கிறது. தேவனுடைய வசனம் அவருடைய சித்தத்திற்கும், அவர்தாமே அதற்குப் பின்னால் நிற்கும் அவருடைய வாக்குறுதிகளுக்கும், மிகுந்த உணர்வின் ஒரு உறுதியாக இருக்கிறது. உலகங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையினால் உண்டாக்கப்பட்டன (எபி. 11:3). தேவனிடமிருந்து வந்த வார்த்தைகள் (சங். 95:7-11), அவருடைய இளைப்பாறுதலுக்குள்ளே பிரவேசிக்க முடியாதபடி வாய்ப்பினை தவற விடாதபடி எச்சரித்தன; அவருடைய பெரிதளவிலான வார்த்தைகள், பாவிகளை அவருடைய பிரசன்னத்தை விட்டு வெளியேறச் செய்யக்கூடும்! தேவனுடைய வார்த்தையிலிருந்து தேவனைப் பிரிக்க ஒருவன் முயலக்கூடாது.

ஜான் கால்வின் ஆதரவாளர்கள், இதயத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஒரு தனித்த கிரியையில்லாமல், வசனத்திற்கு உண்மையான வல்லமை இல்லை என்று நம்புகிறார்கள். கால்வின் சொன்னார், “தேவன் மட்டுமே அவருடைய சுய வசனத்திற்கு போதுமான ஒரு சாட்சியாக இருக்கிறார், ஆகவே அந்த வசனமும்

ஆவியின் உள்ளார்ந்த சாட்சியை உறுதிப்படுத்தப்படுத்தும் வரையிலும், ஒருபோதும் மனிதனுடைய இருதயங்களில் ஆதாயம் பெற்று நன் மதிப்படைவதில்லை."[38] முதலாம் நூற்றாண்டில் அருளப்பட்ட வசனத்தின் முழுமையான உறுதிப்பாட்டினை, இது நிராகரிக்கிறது, அது நம்மை நம்ப வைக்க, கீழ்ப்படிந்து, இரட்சிக்கப்படுவதை தூண்டுவதற்கு போதுமானதாக இருக்கிறது (மாற்கு 16:17-20; யோவான் 20:30, 31; எபி. 2:1-4). கூடுதல் உறுதிப்படுத்தலின் அவசியத்திற்கான எந்தவொரு கூற்றும், நற்செய்தியின் மனந்திரும்புதலின் வல்லமையை நிராகரிக்கிறது. அழிந்துபோகும் ஒரு ஆத்துமாவுக்கு புதிய ஜீவனைக்கொடுக்க, அந்த வித்தில் ஏதாவது "ஜீவன்" இருக்காது என (1 பேதுரு 1:23) இத்தகைய ஒரு கூற்று மறுக்கிறது. இந்த யோசனை புனித நூல்களின் ஒரு தவறான அடிப்படையில் இருக்கிறது, அது அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை எடுத்து, அவைகளை நவீன மனிதனுக்கு மாற்றுவதன் மூலம் வந்துவிட்டது (அதைப்போல யோவான் 14:26; 16:12, 13; 1 கொரி. 2:10-13).

எபிரெயரில் "உருவக் குத்துகிறதாய்" என்ற வார்த்தை இங்கே மட்டும் காணப்படுகிறது. "மூர்க்கம் அடைந்து" என்பதைப்போல இது லூக்காவின் சிந்தனை (அப். 5:33; 7:54). இது இதயத்தில் ஒரு கண்டனம் அல்லது எதிரிக்குப் பதில் அளிக்க முடியாத நிலையில் ஏற்படுகின்ற கசப்பான கோபமாகும் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. சுவிசேஷத்தின் "குத்தப்படும்" வல்லமை அப்போஸ்தலர் 2:36-38 இல் காணப்படுகிறது. ஏனென்றால், இந்த கேட்போர் கூட்டத்தில் "கேட்ட" பலர் "இருதயத்தில் குத்தப்பட்டார்கள்." சுவிசேஷச் செய்தி தண்டனையைக் கொண்டு வந்தது. அப்போஸ்தலர் 2:37 இல் κατανύσσω (*காடானுஸோ*) என்பதன் KJV மொழிபெயர்ப்பான "குத்தப்பட்டவர்களாகி" என்ற அதே வார்த்தை பண்டைய கிரேக்க கவிஞர் ஹோமர் என்பவரால் உடலைக் குத்துகின்ற போர்வீரனின் ஈட்டியைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வார்த்தையின் வல்லமை பற்றிய தெளிவான விளக்கம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

> இருபுறமும் கருக்குள்ள நீண்ட வாள் உடலின் *மூட்டுகளின்* உட்புற *மஜ்ஜை* வழியாக வெட்டுகிறது போல, அது தேவனுடன் ஆவிக்குரிய ஐக்கியம் கொள்ளும் பேரார்வத்துடனான உயர்ந்த ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் இருந்து, ஒரு மனிதனின் ஆழ்ந்த மற்றும் மிகவும் மறைக்கப்பட்ட பகுதிகளுள் ஊடுருவி அவனது கீழான விலங்குகளின் வாழ்க்கையை அதன் ஆசைகள், ஆர்வங்கள் மற்றும் பாசங்களுடன் துண்டு துண்டாக்கி ஆய்வு செய்கிறது. அது வெளிப்புற தோற்றங்களைப் பார்ப்பதில்லை, ஆனால் *இதயத்தின்* எண்ணங்களையும் நோக்கங்களையும் ஆராய்வதில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தது.[39]

கண்டனம் செய்து மாற்றம் அடையச் செய்வது ஆவிக்குரிய

வேலையாகும் (யோவான் 16:7); அப்போஸ்தலர் 2:36-41-ல், ஆவியானவரால் வழிநடத்தப்பட்ட பேதுரு பேசிய வார்த்தையின் மூலம் இது நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆகையால் நாம் ஆவியினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட செய்தியால் மாற்றப்படுகிறோம். "ஆவியே உயிர்ப்பிக்கிறது, மாம்சமானது ஒன்றுக்கும் உதவாது; நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற வசனங்கள் ஆவியாயும் ஜீவனாயும் இருக்கிறது" (யோவான் 6:63) என்று இயேசு அறிவித்தார். அவருடைய திவ்விய வார்த்தை மூலமாக ஆவி ஜீவனைக் கொடுக்கிறது. இயேசுவின் சீஷர்கள் ஆண்டவரின் இராப்போஜனத்தில் பங்கடைந்த நம்பிக்கையில் சொல்லர்த்தமாக அவருடைய மாம்சத்தைப் போஜனம் பண்ணினாலும், அவை நித்திய நன்மைகளைச் செய்யாது; இந்த இலக்கை அடையும் பொருட்டு, அந்த வார்த்தை கேட்கப்பட்டு, விசுவாசிக்கப்பட்டு கீழ்ப்படியப்பட வேண்டும். தேவ வசனம் "ஆவியின் பட்டயம்" (எபே. 6:17) என்று அழைக்கப்படுவதில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. "இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்திலும் கருக்கானதாயும் இருக்கிறது" (வசனம் 12) என்பது கிறிஸ்துவாகிய மனிதரைக் கூற முடியாது (வார்த்தை/*லோகோஸ்*) வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:16 அவர் வாயிலிருந்து இருபுறமும் கருக்குள்ள பட்டயம் புறப்பட்டது என்று சித்தரிக்கிறது. வேறுபட்ட சூழலில் வித்தியாசமான மனிதருக்கானது என்றாலும், அது கிறிஸ்து மற்றும் அவருடைய வார்த்தையின் வல்லமையை அறிவுறுத்துகிறது.

புதிய ஏற்பாட்டில் இருப்பது தவிர, தேவன் நேரடியாக தனிநபர் இருதயங்களில் பேசுகின்ற "வார்த்தை" என்பது வேத வசனங்களில் வேர் கொண்டிருக்கிவில்லை.

"ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் பிரிக்கத்தக்கதாக உருவக் குத்துகிறதாயும் இருக்கிறது" என்பது ஒரு சுவாரசியமான வெளிப்பாடாகும். தேவனுடைய வார்த்தை பிரிவு செய்தலில் தீவிரமாக உள்ளது! இது குடும்பங்கள் மற்றும் முன்னாள் நண்பர்களை பிரிக்கிறது. ஆர். சி. எச். லென்ஸ்கி இந்த பத்தியை ஆவிக்குரியவைகளை எதிர்க்கும் பல உலக மற்றும் அசுத்தமான விஷயங்களுக்கு பயன்படுத்தினார். "இந்த செயல்களில் பலவற்றையும் நன்மையானது, மேலும் போற்றுதலுக்குரியது என உலகம் பாராட்டுகிறது; வார்த்தையானது உருவக் குத்தி, ஆத்துமா ஆவிக்காக எதைச் செய்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது."[40] இவ்வாறு அது தீமையிலிருந்து நல்லதைப் பிரிக்கிறது, இது அர்த்தத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதியாக இருக்கலாம்.

மேலும் "தேவனுடைய வார்த்தை ..." **இருதயத்தின் நினைவுகளையும் யோசனைகளையும் வகையறுக்கிறதாயும் இருக்கிறது**. "வகையறுக்கிறதாயும்" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கிரேக்க வார்த்தை (க்ரிடிகொச், *க்ரிடிகோஸ்*) "பகுத்துணர" என்று பொருள் தருகிறது (காண்க KJV; ASV). தேவனிடம் இருந்து எதையும்

மறைக்க முடியாது (வசனம் 13).

வசனம் 13. வார்த்தையின் தீர்ப்பில் இருந்து எவரும் தப்பிக்க முடியாது: **அவருடைய பார்வைக்கு மறைவான சிருஷ்டி ஒன்றுமில்லை; சகலமும் அவருடைய கண்களுக்கு முன்பாக நிர்வாணமாயும் வெளியரங்கமாயுமிருக்கிறது**. மனிதனின் இயல்பை வரையறுப்பதில் இந்த வசனம் ஏதாகிலும் செய்வதற்கு இருக்கிறதா அல்லது இது வெறுமனே "மனிதனின் சிக்கலான உட்புற இயல்புக்குள் ஊடுருவக்கூடிய தேவனுடைய வார்த்தையின் மிகுந்த திறனைக் காட்டுகிற ..."[41] பொதுவான கூற்றா? அல்லது அடையாள அர்த்தமுள்ளதாக மட்டும், "தேவன் நம்மை முற்றிலும் முழுமையாக அறிந்திருக்கிறார் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதா"?[42] மனிதனின் சாரம் குறித்த இந்த சித்தரிப்பு 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:23 இல் குறிப்பிட்டுள்ள அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுடைய கோட்பாடுகளின் தன்மையை ஒத்திருக்கிறது: "... உங்கள் ஆவி ஆத்துமா சரீரம் முழுவதும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து வரும்போது குற்றமற்றதாயிருக்கும்படி காக்கப்படுவதாக."

இந்த ஊடுருவலின் தீர்ப்பு வருகிறதாலும், நாம் பாவம் செய்தவர்களாக இருக்கிறபடியினாலும், இந்த வாழ்நாள் முழுவதுமான போராட்டத்தில் நாம் வல்லமையைத் தொடர்ந்து பெறுவதற்கு நமக்கு என்ன நம்பிக்கை இருக்கிறது? அதற்கான பதில் அடுத்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. "வார்த்தை" நமது ஆத்துமாக்களை நிர்வாணமாயும் வெளியரங்கமாயும் வைத்திருக்கிறது, இருப்பினும் தேவனாகிய "அவருக்கே நாம் கணக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டும்" (NIV; NKJV). மீண்டும், "வார்த்தை" என்பது தேவனாகிய அவருடைய ஒரு விரிவாக்கம் என்று கருதப்படுகிறது. "வார்த்தை" என்பது வெளிப்படையாக பல்வேறு அர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளது, ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பற்றிய நம் செயல்களுக்கு நாம் கணக்கு ஒப்புவிக்க அழைக்கப்படுவோம். தேவனுக்கு முன்பாக நின்று, நம்முடைய வெகுமதியைப் பெறுவது எவ்வளவு அற்புதமானது! இந்த பத்தி இறுதி கணக்கிடுதலைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் சகலமும் "வெளியரங்கமாயும்" என்பது γυμνός, (*கும்னொஸ்* என்பதில் இருந்து சொல்லர்த்தமாக "நிர்வாணமாக") நம்முடைய தேவனுக்கு முன்பாக "வெளிப்படையாகக்" காணப்படுகிறது. எனவே, நமக்கு உதவ ஒரு பேச்சாளர் தேவைப்படுகிறார். இந்த தேவையின் அறிக்கை, எழுத்தாளனின் அடுத்த விவாதத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறது.

நாம் மனிதனுடைய இதயத்தைப் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை, ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தை உள்ளார்ந்த மனிதனின் ஒவ்வொரு தேவையையும் சந்திக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம், ஏனென்றால் அது நம்மை உருவாக்கி, நம்மை முழுவதுமாக அறிந்த ஒருவரால்

கொடுக்கப்பட்டது. இதை உணர்ந்து, அவருக்கே கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும் (வசனம் 13). அவர் தாம் நியமித்த குமாரனைக் கொண்டு கடைசி நாளில் நியாயம் தீர்ப்பார் (அப். 17:30, 31). தேவனுடைய வார்த்தைக்கும் (வசனம் 12) தனிப்பட்ட முறையில் தேவனுக்கும் (வசனம் 13) இணக்கமின்மை இருந்தது இல்லை, ஏனென்றால் இருவரும் பிரிக்க முடியாதவர்கள். நாம் தேவனுடனோ அல்லது அவருடைய வார்த்தையுடனோ அற்பத்தனமாய் நடந்து கொள்ளக் கூடாது. நாம் அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்கும்படி அவருடைய விருப்பப்படி செய்து, அவருடைய வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படிவோம்.

ஆரோன் மீது பிரதான ஆசாரியனாக கிறிஸ்துவின் மேன்மை (4:14-5:10)

தேவனிடம் கிறிஸ்துவின் அணுகல் (4:14-16)

[14]வானங்களின் வழியாய்ப் பரலோகத்திற்குப் போன தேவகுமாரனாகிய இயேசு என்னும் மகா பிரதான ஆசாரியர் நமக்கு இருக்கிறபடியினால், நாம் பண்ணின அறிக்கையை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டிருக்கக்கடவோம். [15]நம்முடைய பலவீனங்களைக் குறித்துப் பரிதபிக்கக்கூடாத பிரதான ஆசாரியர் நமக்கிராமல், எல்லாவிதத்திலும் நம்மைப்போல் சோதிக்கப்பட்டும், பாவமில்லாதவராயிருக்கிற பிரதான ஆசாரியரே நமக்கிருக்கிறார். [16]ஆதலால், நாம் இரக்கத்தைப் பெறவும், ஏற்ற சமயத்தில் சகாயஞ்செய்யுங்கிருபையை அடையவும், தைரியமாய்க் கிருபாசனத்தண்டையிலே சேரக்கடவோம்.

கிறிஸ்துவின் மேன்மையைத் தீர்க்கதரிசிகள், தேவதூதர்கள், மோசே ஆகியோருக்கு மேல் காண்பித்த பிறகு, எபிரெயரின் எழுத்தாளன் பிரதான ஆசாரியனாகிய ஆரோனுக்கு மேல் அவருடைய மேன்மையைக் காண்பித்தான். 4:14-16 இல் தேவனுடைய சிம்மாசனத்தில் நாம் கற்பனை செய்வதை விட உயர்ந்தவரும், நம் கனவுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களை நமக்குச் செய்கிறவருமான ஒரு பிரதிநிதி நமக்கு இருக்கிறார். இந்த மூன்று வசனங்களும், இந்த மகா பிரதான ஆசாரியனைப் பற்றிய நான்கு உண்மைகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன. (1) வானங்களின் வழியாய்ப் பரலோகத்திற்குப் போனார், இது அவர் பூமிக்குரிய வேலையை முடித்துவிட்டார் என்பதைக் குறிக்கிறது. (2) அவர் நம்முடன் முழுமையான இரக்கமுடையவராக இருக்க முடியும். (3) அவர் சோதனையின் மூலம் கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக்கொண்டார். (4) அவர் நம் நித்திய இரட்சிப்பின்

ஆதாரமாக இருக்கிறார். கிறிஸ்துவின் ஆசாரிய ஊழியத்தினாலே, நாம் இப்போது தேவனிடம் திறந்த அணுகலைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது அடிப்படை சிந்தனை ஆகும்.

வசனம் 14. பிரதான ஆசாரியன் என்னும் சொல்லாகிய ἀρχιερεύς (*ஆர்கியேரியஸ்*) முதன்மையாக யூத பிரதான ஆசாரியனுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது; ஆனால் இங்கே அது ஆசாரியனாகவும் ராஜாவாகவும் இருந்த **இயேசுவுக்குப்** பயன்படுத்தப்படுகிறது மேசியா தம்முடைய சிங்காசனத்தின்மேல் ஆசாரியராயும் இராஜாவாகவும் இருப்பார் என்று சகரியா முன்னறிவித்து இருக்கிறான் (சக. 6:13). பழைய ஏற்பாட்டில் இஸ்ரவேலின் எந்த ராஜாவும் இரண்டு வேலைகளைச் செய்ய அனுமதிக்கப்படவில்லை. கிறிஸ்து மிகவும் பெரியவர், ஏனென்றால் அவர் யூத மதத்தில் மிக உயர்ந்த பதவி வகித்தாலும், பழைய உடன்படிக்கையின் பிரதான ஆசாரியனிலும் மிகுந்த மேன்மை உள்ளவராக இருந்தார். யூத கிறிஸ்தவர்கள், தங்கள் பாரம்பரியத்திற்குத் திரும்பும்படி சோதிக்கப்பட்டார்கள், நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் மற்ற எந்த பிரதான ஆசாரியனிலும் உயர்ந்த பிரதான ஆசாரியனைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமாயிற்று. இங்கு தொடங்கி அதிகாரம் 10 வரை தொடர்ந்து மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் மற்றும் வடிவமைப்புகளின் பொருள் பற்றிய முழுமையான புரிதலை எழுத்தாளன் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறான். நம்முடைய புதிய பிரதான ஆசாரியரைப் பற்றிய இந்த பகுத்தறிதல் 7:28 இல் முடிவடைகிறது, ஆனால் இந்த சிந்தனை ஒரு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையாக 8:1 இல் மீண்டும் எடுக்கப்படுகிறது.

"இயேசு," **தேவனுடைய குமாரன்** நமது பிரதான ஆசாரியர் என வாசிக்கிற எபிரெயர்கள் அதை விசித்திரமாக நினைத்திருக்க வேண்டும். நிச்சயமாக, மத்தேயு 22:43-46 இல் சங்கீதம் 110:1ஐ மேற்கோளிட்டு இயேசு சவால் விடுத்தபோது இருந்த பரிசேயர்களைப்போல அவர்கள் திடுக்கிட்டார்கள்.

> அவர் அவர்களிடம், அப்படியானால், தாவீது பரிசுத்த ஆவியினாலே அவரை ஆண்டவர் என்று சொல்லி … ? நான் உம்முடைய சத்துருக்களை உமக்குப் பாதபடியாக்கிப்போடும்வரைக்கும் நீர் என்னுடைய வலதுபாரிசத்தில் உட்காரும் என்று கர்த்தர் என் ஆண்டவரோடே சொன்னார் என்று எப்படிச் சொல்லியிருக்கிறான் என்றார். தாவீது அவரை ஆண்டவர் என்று சொல்லியிருக்க, அவனுக்கு அவர் குமாரனாயிருப்பது எப்படி என்றார். அதற்கு மாறுத்தரமாக ஒருவனும் அவருக்கு ஒரு வார்த்தையும் சொல்லக்கூடாதிருந்தது. அன்றுமுதல் ஒருவனும் அவரிடத்தில் கேள்விகேட்கத் துணியவில்லை.

இயேசுவின் கேள்வி, தாவீதின் கூற்றுப்படியான, மேசியா "இரண்டு

கர்த்தர்களில்" ஒருவரானார் என்பது யூதர்களுக்கு பெரும் இடறலுக்கு ஏதுவாக இருந்தது. அவர்கள் ஒரே தேவனாகிய கர்த்தரை முழுமையாக நம்பினார்கள். இயேசு இப்போது மற்ற ஒரு "கர்த்தராக" கருதப்பட்டார். அத்தகைய ஒரு பெயரையும் பதவியையும் கொண்டிருக்க அவர் "தேவ குமாரன்" ஆவார். இது யூதர்களுக்கு பெரும் சோதனையாக இருந்தது: முழுமையாக திவ்வியமான இயேசுவாகவும், சர்வவல்லமையுள்ள தேவனுடைய குமாரனாகவும் மேலும் புதிய பிரதான ஆசாரியருமாகவும் ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்ததா? அவர்கள் இந்தக் கருத்தை புரிந்து கொண்டிருந்தால், விசுவாசத்தில் உறுதியாக இருப்பதற்கான அவர்களின் வழியில் நன்றாக இருந்திருப்பார்கள்.

இயேசுவும் தம்முடைய நோக்கத்தை பற்றிக் கொண்டிருந்தது போல, பண்ணின அறிக்கையை **உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டிருக்கக்கடவோம்** என்று நாமும் அழைக்கப்படுகிறோம். "பற்றிக்கொண்டிருத்தல்" என்பது தொடர்ந்து நம்புவதை விட அதிகமானது; உண்மையான விசுவாசம் பொதுவில் செய்து காட்டுவதும் அடங்கும். நாம் "பற்றிக்கொண்டிருந்து முன் நிறுத்த வேண்டும்."[43] நமது ஆண்டவருக்கு வாய்மொழி மற்றும் உடல் ரீதியான தாக்குதல்கள் செய்யப்பட்டது போலான பாடுகளை எதிர்பார்த்து "பாளயத்துக்குப் புறம்பே" செல்ல ஒருவன் தயாராக இருக்க வேண்டும் (13:13). இந்தப் பொல்லாத உலகின் மத்தியில் ஒரு நீண்ட கால மனப்பான்மையுடைய சீஷன் இருக்க முடியாது. "வார்த்தையானவரின் வாழ்க்கையை" பற்றிக் கொண்டால் நாம் "உலகின் ஒளியாக" தோன்றுவோம் என்று பவுல் விளக்கினான் (பிலி. 2:15, 16). மற்றவர்களுக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்காக இருப்பது நமது இலக்காக இருக்க வேண்டும்.

பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் பிரதான ஆசாரியன் ஆண்டுதோறும் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் செல்வான், ஆனால் **இயேசு நமக்காக வானங்களின் வழியாய்ப் பரலோகத்திற்குப்போனார்.** மகா பரிசுத்த ஸ்தலம் பரலோகத்தைப்போல் இருந்தது என்று ஜோசிஃபஸ் கூறினார்.[44] இயேசு பரிசுத்த ஸ்தலத்தைத் தாண்டி "பரலோகத்திற்குள்" வானங்களின் வழியாகப் போனதாக எபிரெயர் எழுதிய எழுத்தாளன் சித்தரித்தது எந்த நிலையிலும் பூமிக்குரிய ஆசாரியனை விட வல்லமை மிக அதிகமாக இருப்பதைக் குறிக்கிறது என்பதில் நாம் ஆச்சரியப்படவில்லை.

பன்மை "வானங்கள்" (οὐρανός, *உரனாஸ்*) என்பது שָׁמַיִם (*ஷமேயம்*) என்ற எபிரெய வார்த்தையைப் பிரதிபலிக்கிறது, பழைய ஏற்பாட்டில் எப்போதும் இது முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பன்மையில் வருகிறது. "எல்லா வானங்களுக்கும் மேலாக உன்னதத்திற்கு ஏறினவருமாயிருக்கிறார்" என்று எபேசியர் 4:10 கூறுகிறது. அவர் இப்போது பூமிக்குரிய தடைகளைத் தாண்டிவிட்டார். அவர் வல்லமையிலும் மகிமையிலும் காணப்படுகிற உலகுக்கு மேலே

இருக்கிறார். அவர் "'பரலோகத்துக்குள் பிரவேசித்தார்' இது இன்னும் 'வானங்களுக்கு மேலாக' இருக்கிறது," என்று பி. எஃப். வெஸ்ட்காட் பொதுவான கூற்றை மேற்கோள் காட்டினார்.[45] யூத பாரம்பரியம் ஏழு வானங்களைப் பற்றி பேசியது, அதேசமயம் பவுல் மூன்றைப் பற்றி பேசினான் (2 கொரி. 12:2). இந்த "மூன்றாவது" பரலோகம் எல்லாவற்றிற்கும் மிக உயர்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது, இவ்வாறாக நான்கு உயரங்கள் இருப்பதைக் கருதுபவையாகும். நான்கு உயரமான வானங்கள் இருக்கின்றன என்ற கருத்துக்கு இது முற்றுப்புள்ளி இடுகிறது.[46]

வசனம் 15. இயேசு மனிதனாகவும், திவ்வியமானவராகவும் இருவராகவும் இருக்கிறார். தேவனிடம் மனிதனின் பிரதிநிதியாகிய **பிரதான ஆசாரியராகவும்**, மனிதனிடம் தேவனுடைய பிரதிநிதியாகவும் இருக்கிறார். எபிரெயர் வாசகர்கள், ஆலயத்தின் சிறப்புக்களாலும் அதின் பிரதான ஆசாரியராலும் மிகவும் சோர்ந்து போனார்கள்; இப்போது, **எல்லா விதத்திலும் நம்மைப்போல் சோதிக்கப்பட்டும், பாவமில்லாதவராயிருக்கிற ஒரு இரட்சகரைக் கொண்டிருந்தார்கள்** என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் அவசியத்தில் இருந்தார்கள். "ஆனால் இயேசு ஒருபோதும் பாவம் செய்ததில்லை, என்றால் அவர் நம்மைப் போல் எப்படி இருக்க முடியும்?" என்று ஒருவர் கேட்கலாம். **அவர் நமக்காகப் பரிதபிக்கிறவராக** இருக்க முடியும், ஏனென்றால் பாவத்தைப் புரிந்து கொள்வது அந்தச் செயலில் ஈடுபடுவது என்னும் பொருள் அல்ல, ஆனால் மாறாக அதன் உற்சாகத்தின் அழுத்தத்தை எதிர்ப்பதாகும். தோல்வியை மறுப்பதன் மூலம், நாம் மேற்கொள்ள முடியும் என்பதை இயேசு காட்டினார்

"இரக்கம்" (συμπαθέω, *சும்பதியோ*) என்னும் வார்த்தை எபிரெயரில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இந்த வார்த்தை இங்கு உபயோகப்படுத்தப்படுவதுடன், 10:34 இல் கிறிஸ்தவர்கள் கைதிகளிடம் இரக்கம் காண்பிக்க வேண்டும் என்ற அறிவுறுத்தலுடன் காணப்படுகிறது. கிறிஸ்துவைப் போல கிறிஸ்தவர்களும் இரக்கம் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். "இரக்கம்" என்னும் வார்த்தை இல்லாமையில் இருந்து துன்பத்தைக் குறிப்பவர்களுக்கான பரிவாக மட்டும் இல்லாமல், ஆனால் துன்பத்திற்குள்ளாகி அதைத் தனது சொந்தமாக்குகிற ஒருவரின் உணர்வாகும்.[47] நமது பிரதான ஆசாரியரால் பலவீனமான மற்றும் தாழ்வானவர்களுடன் இரக்கம் கொள்ள இயலும்.[48] உண்மையான இரக்கத்தில் மனிதர்கள் தேர்ச்சி அடைவது ஒரு கடினமான குணம்; ஆனால் கிறிஸ்தவன், குறைபாடுகளைப் பெற்றிருந்தாலும், அவனுடைய ஆண்டவர் போல இருக்க முயற்சி செய்கிறான்.

சோதனையில் விழுகிற ஒருவன் அந்த சோதனையின் இறுதி வல்லமையை அடையும் முன் அந்த இடத்தில் பாவத்தை மட்டுமே

உணர முடியும், ஏனெனில் அவன் மிகப்பெரிய சோதனையை அடைவதற்கு முன்பு குற்றத்தில் விழுந்திருக்கிறான்.

சோதனையுடன் பரிச்சயப்பட்டிருப்பது நாம் பிற பாவிகள் மீது இரக்கத்தை காண்பிக்கக் காரணமாக இருக்க முடியும். இயேசு மனுஷிகத்தை மரணபரியந்தம் கூட அனுபவித்திருக்கிறார் (காண்க பிலி. 2:8). அவர் இப்போது தொடப்பட முடியும் (வசனம் 15; KJV). அவர் அன்பில்லாத, இரக்கம் அற்றவராகவோ கடின நெஞ்சமுடையவராகவோ இருக்கவில்லை, கூட்டத்தில் சுமந்து செல்லக்கூடிய கம்பீரமான நாற்காலியில் உட்காரவும் இல்லை. இயேசு முழுமையாக நம்மில் ஒருவராக ஆனார். நாமும் எதிர்த்து நிற்கலாம் என்பதை அவருடைய வல்லமை வாய்ந்த உதாரணம் காண்பிக்கிறது.

நம்முடைய பலவீனங்களை நாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது போல, அவருடையவைகளை அவர் அனுபவித்தார். ஆனால் அவரது தேவ ஊழியத்திற்கு இடையூறு செய்ய கஷ்டங்களை அவர் அனுமதிக்கவில்லை (வசனம் 15). அவர் மற்றவர்களின் உடல் வலி, சோர்வு மற்றும் ஏமாற்றத்தை எதிர்கொண்டார். அவர் எப்போதும் பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்ய தீர்மானித்திருந்தார். ராஜாவின் போஜனத்தினாலும் அவர் பானம்பண்ணும் திராட்சரசத்தினாலும் தன்னைத் தீட்டுப்படுத்தலாகாதென்று, தன் இருதயத்தில் தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டு, தன்னைத் தீட்டுப்படுத்தாதபடி இருந்த தானியேலைப் போல அவர் இருந்தார் (தானி. 1:8). இயேசு சோதிக்கப்பட்டார் என்பதை நாம் ஒருபோதும் மறுக்கக் கூடாது! அவருடைய மிகப் பெரிய சோதனையானது "அநேகமாக எல்லாவற்றையும் விட்டு விடுவதற்கான அழைப்பிற்கு ஒரு உந்துவிசை போன்று, மீட்கும் பணியை கைவிட்டு லேகியோன்களாகிய தூதர்களை அழைத்து" சிலுவையின் மீது மரிக்காமல் அவரது எதிரிகளைத் தோற்கடிப்பதாகும்.[49]

கிறிஸ்து சோதனைகளையும் துன்பங்களையும் கடைசி நிலை வரை அனுபவித்து அதன் விளைவாக நமது பலவீனங்களை அறிந்திருந்ததால், அவர் மனிதகுலத்திற்கு இரக்கம் காண்பிக்க முடிகிறது. "கிறிஸ்து, ஒருபோதும் சோதனைக்கு இடமளிக்காத நிலையில், மிகவும் மோசமான பாவியைவிட சாத்தானின் வல்லமையை இன்னும் அறிந்திருக்கிறார்."[50]

"சோதிக்கப்பட்டு" என்ற வார்த்தை (πειράζω, *பீராசோ* என்பதில் இருந்து) "பரீட்சிக்கப்பட்டது." என்று பொருள் தருகிறது. இயேசுவின் "சோதனை" என நாம் எண்ணுகிறது அவரது நம்பிக்கைக்கும் உறுதிக்குமான ஒரு பரீட்சையாக இருந்திருக்கிறது, ஆனால் "பரீட்சை" மற்றும் "சோதனை" ஆகிய இரண்டையும் இந்த வார்த்தை குறிக்க முடியும். இயேசு விரும்பத் தகாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்கு "சோதிக்கப்பட்டார்" என்று எபிரெயர் கூறவில்லை. ஆனால்,

தோட்டத்தில் அவரது ஜெபங்கள் மற்றும் சிலுவையில் அவர் அனுபவித்த வேதனை மூலம் அவரது விசுவாசத்தைச் சோதிப்பதில் கவனம் செலுத்துகிறது (5:7, 8). அவரது பரீட்சைகள் இந்த நிருபம் எழுதப்பட்டபோது கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொண்ட அதேவிதமானதாக இருந்தன. ஏனென்றால் உறுதியான விசுவாசமுள்ள ஒருவனுக்கு இந்த பரீட்சை அத்தகைய ஒரு பெரிய சோதனையை ஏற்படுத்த முடியாது.

பாவத்தின் சோதனைக்கு இடம் கொடுக்காமல் இயேசு கஷ்டப்பட்டதால் (வசனம் 15; 1 பேதுரு 2:20-22), "இயேசு உண்மையிலேயே பாவம் செய்ய முடியுமா?" என்ற ஒரு கேள்வி அடிக்கடி கேட்கப்படுகிறது. இல்லை என்றால், எந்த சோதனையும் இருக்கவில்லை! பாவம் செய்ய முடியாது என்ற எண்ணம், சாத்தானால் இயேசு சோதிக்கப்பட்டார் என்ற விளக்கங்களை கேலிக்குரியதாகச் செய்கிறது (மத். 4:1-11; மாற்கு 1:12, 13; லூக். 4:1-13). இந்த விளக்கங்கள், இயேசு உள்ளாக முடியாத சோதனையை முன்வைத்திருந்தால், முழு வரலாறுமே ஒரு அர்த்தமற்ற நாடகமாக இருக்கிறது.

அவர் சோதிக்கப்பட்டார், ஆனால் சோதிக்கப்படுவது பாவமில்லை. "அவனவன் தன்தன் சுய இச்சையினாலே இழுக்கப்பட்டு சிக்குண்டு, சோதிக்கப்படுகிறான்" என்று யாக்கோபு கூறுகிறான் (யாக். 1:14). பிசாசு நம் விருப்பங்களை தூணடிவிடுவதில் வெற்றி கொள்ளலாம், ஆனால் இதைத்தான் இயேசு மேற்கொண்டார். இயேசு தேவனாக இருப்பதால், பாவம் செய்ய முடியாது என்று கூறப்படுகிறது,[51] ஆனால் அவர் தம்முடைய திவ்வியமான இயல்பினால் மட்டுமே பாவத்தை மேற்கொண்டார் என்று நாம் நினைத்தால் தவறு செய்கிறோம். அவர் சோதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பாவம் இல்லாதிருந்தார் என்று வேதம் போதிக்கிறது.

போராடிக் கொண்டிருக்கும் தனி நபர்கள், "நான் எதிர்கொள்ளும் சோதனைகளை இயேசு ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை" என்று கூறலாம். "பாவம் இல்லாமல்" இருக்கிறார் என்றால் அவர் ஒருபோதும் சோதிக்கப்படவில்லை என்று பொருள் அல்ல. அனைத்து மக்களும் ஒரு "பாவம் இயல்புடன்" பிறந்திருக்கின்றனர் என்பதை நம்புகிறவர்களிடம் நாம், "இயேசு நம்மிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு சரீரத்தைப் பெற்றிருக்கிறாரா? இல்லை என்றால், அவருடைய சோதனைகள் அவரது சொந்த 'பாவ இயல்பினால்' உருவாகியதா?" என்று நாம் கேட்கிறோம். அவர் சோதனையிடப்பட முடியும் என்றால், அவர் பாவம் செய்யக்கூடியவராக இருந்திருக்க வேண்டும்; இல்லையெனில், எந்த சோதனையும் இல்லை.

மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசிக்கும்போது, யூதரின் பிரதான ஆசாரியன் ஒரு மனிதனைவிட மேன்மை உடையவனாக ஆகிறான் என்று ஃபைலோ தொடர்ந்து கூறினார். தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே இருக்கிற பிரிவு, தேவனுடைய இந்த ஊழியக்காரனை பாவம்

மற்றும் ஊழலிலிருந்து விடுவித்தது.[52] நிச்சயமாக, எருசலேமின் ஆசாரியர்கள் இதை நம்புவதைவிட நன்றாகவே அறிந்திருந்தார்கள், ஆனால் முதல் நூற்றாண்டின் மற்ற யூதர்கள் இதே போன்ற ஒத்த கருத்துக்களைப் போலியாக தயாரித்து இருந்திருக்கலாம். தேவைப்படும் என ஃபைலோ கற்பனை செய்த தரங்களையும் கூட சந்திப்பதற்கு இயேசு முழுமையான தகுதி பெற்றிருந்தார் என்பது எபிரெயரில் உள்ள பதில்கள்.

வசனம் 16. இத்தகைய புரிதலை உடைய பிரதான ஆசாரியரைக் கொண்டிருப்பதால், நாம் அவர் மூலமாக முறைமையோடும், தளரா ஊக்கத்துடனும், தைரியமாய் பிதாவிடம் செல்லலாம். **அண்டையில் சேரக்கடவோம்** என்பது நம் பாவங்களை மன்னிப்பதற்காக ஜெபிப்பதற்கான வாய்ப்பையும் உள்ளடக்கி உள்ளது.

நாம் இரக்கத்திற்காக ஜெபிக்க வேண்டும். இத்தகைய ஜெபத்தை ஏறெடுப்பதற்கு இந்த வசனம் நம்மை ஊக்குவிக்கிறது. “அண்டையில் சேரக்கடவோம்” என்னும் சொற்றொடர் பொதுவான ஒன்றாகும், இது இந்த நிருபத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். 7:19, 25; 10:1, 22; 11:6 இல் இது பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்த சிந்தனை 6:18 இல் சுட்டிக் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

“அண்டையில் சேரக்கடவோம்” என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையாகிய (προσέρχομαι, ப்ரொசெர்சொமை) என்பது வேண்டுதலின் ஆராதனையில் தேவனை அவர்கள் மட்டுமே அணுகும் ஆசாரியர்களுடன் தொடர்புடையது.[53] இப்போது அந்த பாக்கியம் எல்லா கிறிஸ்தவர்களுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.[54]

பிரதான ஆசாரியர் மட்டுமே ஆலயத்தில் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசிக்க முடியும். பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட ஆசாரியர்கள் பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசிக்க முடியும். பக்தியுள்ள மற்றும் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட யூத மனிதர்கள் வெளிப்பிரகாரத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். யூதர்களின் பிரகாரத்திற்கு வெளியே உள்ள பிரகாரம் புறஜாதிகளுக்கானது, மற்றும் அதற்கப்பால் பெண்களின் பிரகாரம் இருந்தது. இயேசு அந்த தடைகள் அனைத்தையும் அகற்றினார். நம் பிதாவின் “அண்டையில் சேர” பலிபீடம் வரை அனுமதிக்கப்படுகிறோம் (10:22 பார்க்கவும்). நாம் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் பிரவேசித்து, ஜெபத்தில் தேவன் அண்டையில் சேருகிறோம். எந்த நேரத்திலும் நாம் அவரை அணுகலாம். என்று வியர்ஸ்பே பரிந்துரைத்தார்,

> ஒரு இஸ்ரவேலன் சோதிக்கப்படும்போது, அவன் எளிதாக பிரதான ஆசாரியனிடம் உதவிக்காக செல்ல முடியாது; நிச்சயமாக அவன் தேவனுடைய உதவிக்காக மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசிக்க முடியாது. ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின் விசுவாசிகளாக நமது பிரதான ஆசாரியனிடத்தில் நாம் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும்,

எந்த சூழ்நிலையிலானாலும் ஓடி, நமக்குத் தேவையான உதவியைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.[55]

மேலும், புறஜாதிகள் அவர்களுடைய தெய்வங்களிடம் பயந்து, நடுங்கிச் செல்கிறது போல நாம் அவரை அணுக வேண்டியது இல்லை.

யூதர் கூட, “பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே” (மத். 6:9). என்று ஜெபிக்க தைரியம் கொண்டிருந்ததில்லை. பழைய ஏற்பாட்டில் திவ்விய தேவனுடனான அந்த உறவு உருவாக்கப்படவில்லை. இன்று, கிறிஸ்தவர்களாக, **கிருபாசனத்தை** அணுக, பிதாவின் வலதுபாரிசத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் குமாரன், புரிந்துணர்வுடன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்து, **நம்பிக்கையோடு** நாம் அவரை அணுகலாம். நிச்சயமாக, நாம் தேவனுக்கு முன்பாக நமது சொந்த தகுதியால் சென்றால், நாம் கேட்கப்பட முடியாது.

“கிருபாசனம்” என்பது “தேவனுடைய சிங்காசனம்” என்பதைக் குறிப்பதற்கான மற்றொரு யூத வழி என்று சொல்லப்பட்டது. தேவனுடைய பெயரைத் தவறாக பயன்படுத்த வேண்டாம் என்பதற்காக அதைத் தவிர்ப்பதற்கு, இது யூதர்களின் வழக்கமாக இருந்தது. “சகல கிருபையும் பொருந்திய தேவன்” என்று அவர் அழைக்கப்படுகிறார் (1 பேதுரு 5:10). இது அவருக்கு ஒரு பொருத்தமான பெயராகும், ஏனென்றால் அவரது இயல்பின் சாராம்சம் **இரக்கம்** என்பதாக உள்ளது. அவரது பிரசன்னத்தில் நாம் **தேவையான நேரத்தில் உதவி செய்வதற்கான இரக்கத்தைக் காணலாம்**. நாம் அதை உணருகிறோமோ இல்லையோ நாம் எப்பொழுதும் தேவை உள்ளவர்களாகவே இருக்கிறோம். தேவனுடைய இரக்கத்தின் இயல்பைத் தெரிந்து கொள்ளுதல், நாம் ஜெபத்தில் நமது பரலோக தகப்பனிடத்தில் தயங்காமல் பேசி, தேவனிடம் தைரியமாக அணுகச் செய்கிறது. இந்த அற்புதமான சிந்தனை நமக்கு என்ன ஆறுதலளிக்கிறது! தேவனுடைய சிம்மாசனம் நன்மையைத் தேடிக் கண்டு கொள்ளும் இடமாக உள்ளது. நாம் சிம்மாசனத்திற்கு அருகில் வரும் பொழுது, நமது இரட்சகர் அநேக முறை செய்தது போல, அவருடைய மகிமையை நாம் பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.

எபிரெயர் 4:14-16 மற்றும் 10:19-23 ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. இரண்டும் நாம் பண்ணின அறிக்கையை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு இருப்பதோடு, தைரியத்துடன் தேவனண்டையில் சேர்வதைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த கடிதம் ஒரு நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஆய்வு ஆகும்; எழுத்தாளன் கருத்துகளைக் கூறத் தொடங்கி, பின்னர், அவற்றிற்குத் திரும்பி, அவனது கருத்துகளை மேலும் வலிமையானதாகச் செய்தான். முதலாவதாக, 4:14-16 நமது பிரதான ஆசாரியரின் நன்மைகளை அறிமுகப்படுத்துகிறது, பின்னர் 10:19-23 அவற்றை

உறுதிப்படுத்துகிறது. 5 முதல் 9 வரையான அத்தியாயங்கள் இந்த சிந்தனைக்கு திரும்பி வந்து, வாசகர்களுக்கு இதைச் சிறப்பித்துக் காட்டுகின்றன. யூத கிறிஸ்தவர்கள் ஆசாரியத்துவத்தை நன்கு அறிந்திருந்து, இந்த விளக்கத்தினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு இருந்திருக்கலாம்.

நம்முடைய பிரதான ஆசாரியரான கிறிஸ்து, நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறார். அவர் முதல் பிரதான ஆசாரியனாகிய ஆரோனிலும், பழைய உடன்படிக்கையின் ஆசாரியர்கள் எல்லாரிலும் மிகவும் மேன்மையானவர். அவர் பாவமில்லாத வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும், அவர் சோதனை பற்றியும் துன்பங்கள் பற்றியும் அறிந்திருக்கிறார். அவர் நமது பெலவீனங்களைப் புரிந்து கொண்டு, நம் மீது இரக்கமாயிருக்கிறார்.

மேலும் ஆய்வுக்கு: ஆத்துமாவும் ஆவியும் (4:12)

"ஆவி" (πνεῦμα, *நியூமா*) மற்றும் "ஆத்துமா" (ψυχή, *சூஹெ*) ஆகியவை வேறுபடுத்தப்பட வேண்டியவைகளா, அல்லது அவைகள் எப்போதும் ஒரே விஷயத்தின் வேறுபாடுகளா? சில நேரங்களில் அவைகளை வேறுபடுத்திக் காண்பது கடினம்: ஒருவனுடைய ஆவியை நித்தியமாக இழப்பதைப் போல தனது "ஆத்துமாவை" இழக்காமல் இருப்பதா (மத். 16:26)? எனினும், ஒரு "ஆத்துமா" மரித்தல் பற்றி படிக்கலாம், ஆனால் "ஆவி"யை அல்ல. சிலுவையில் இயேசு தமது "ஆவி"யை (*நியூமா*) பிதாவிடம் ஒப்புவித்தார் (லூக். 23:46), ஆனால் அவருடைய "ஆத்துமா"வை அல்ல. "எட்டுபேர்" அல்லது பேழையில் (*சூஹெ*-இல் இருந்து) காப்பாற்றப்பட்ட "ஆத்துமாக்கள்" பற்றிய ஒரு குறிப்பில் உள்ளது போல "ஆத்துமா" முழு மனிதனையும் சேர்க்கப் பார்க்கும் நேரங்கள் இருக்கின்றன (1 பேதுரு 3:20). மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், *psuchē* அதே போன்று "ஆவி" யைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

மனிதனுக்கு உண்மையில் உயர்ந்த இயல்பு இருக்கிறது, அது "ஆவி" என்ற வார்த்தையின் மூலம் குறிக்கப்பட வேண்டும். அவனது அடிப்படை இயல்பு அவரது "ஆத்துமா" (*சூஹேய்*), இது பெரும்பாலும் ஒருவனது மிருக வாழ்க்கையைக் குறிக்கும். "ஆவி" என்பது மனிதனின் தாழ்ந்த இயல்பு அல்ல. மூட்டுகளையும் ஊனையும் பிரிக்கலாம் என்பது போல, தேவனுடைய வார்த்தை ஆவியிலிருந்து ஆத்துமாவை பிரிக்க முடியும்.[56] ஒருவனது "சரீரம்," "ஆத்துமா," மற்றும் "ஆவி" ஆகியவற்றை எபிரெயர் கூறுகிறபடி நாம் சரியாகக் குறிப்பிடலாம் (1 தெச. 5:23). எனினும், தேவன் நம் அனைவரையும் மகிமையில் காக்கிறார் என்பதை நாம் அறிவோம் என்று இந்தச் சொற்களை நாம் பார்க்கிறோம் - நித்தியமாக இரட்சிக்கப்பட இருக்கும் புதிய ஆவிக்குரியவர்கள் உட்பட. ஒரு நாள் "இருளில் மறைந்திருக்கிறவைகளை அவர் வெளியரங்கமாக்குவார்" (1 கொரி. 4:5), அது நமது இதயத்தில் வாழ்ந்து,

நமது இயல்புக்குத் தக்கதாக எல்லாவற்றையும் தெளிவுபடுத்தும். "மனிதனால் முடியாதவைகளான பிரிவுகளையும் வேறுபாடுகளையும் உருவாக்க" தேவனுடைய வார்த்தையானவருக்கு முடியும் என்று ஜார்ஜ் வெஸ்லி புச்சனன் கூறுபவை நிச்சயமாக சரிதான்.[57]

ஒன்று தெசலோனிக்கேயர் 5:23 மனிதனில் ஒரு மூன்றடுக்கு இயல்பைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. எனினும், ஆத்துமாவிற்கும் ஆவிக்கும் இடையே வேறுபடுத்தி பார்க்கும் முயற்சிகள் பெரும்பாலும் உருவாக்கப்படுகின்றன. இது ஒரு வழி: "சரீரம் ஆத்துமாவுக்கு வீடு, இது சரீரத்தை உயிர்ப்பிக்கின்றது, ஆவி தேவனால் கொடுக்கப்படுகிறது சரீரத்தை உயிருள்ளதாக்க ஆத்துமாவுக்குக் கட்டளை கொடுப்பதாக அது இருக்கும்."[58]

பயன்பாடு

எஞ்சியுள்ள ஓய்வு (4:1-11)

உண்மையுள்ளவர்களுக்காக தேவன் காத்திருக்கிற நித்தியமான "இளைப்பாறுதலில்" முழு நம்பிக்கையை நாம் கொண்டிருக்கும் போது, மன அமைதி நம்முடையதாக இருக்க முடியும். இத்தகைய சமாதானத்திற்கான அவசியத்தை நமது கட்டற்றதும் குழப்பமானதுமான உலகம் நிச்சயமாக புரிந்துகொள்கிறது. கட்டளையிடப்பட்ட ஒரு வாராந்திர நாள் வேலையில் இருந்து தவிர்ப்பது இல்லாமல் கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு ஓய்வுநாள் ஓய்வைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.[59]

பழைய ஏற்பாட்டில் ஓய்வுநாளாகிய ஓய்வு புதிய ஏற்பாட்டின் கீழான ஓய்வுக்கு முன்நிழலாக வழங்கப்பட்டது, அதேபோல் பலிக்கான பழைய ஏற்பாட்டு விதிகள் கிறிஸ்துவின் கிரியையை அடையாளப்படுத்தின. மாதிரிகளும் நிழல்களும் ஒரு படிப்பினையை இந்த இடத்தில் தொடங்கும். "தேவன் தம்முடையவற்றைச் செய்தது போல" உண்மையுள்ளவர்கள் தங்கள் கிரியைகளில் இருந்து ஓய்ந்திருக்கும் காலம் வரும் (4:10). நமது ஓய்வு, யூத ஓய்வுநாள் ஓய்வுக்கு மட்டும் ஒத்திருப்பதாக இல்லை, "தேவனுடைய சொந்த இளைப்பாறுதலையும்" ஒத்திருக்கிறது.[60] இருப்பினும், செய்ய எதுவும் இல்லாமல் சோம்பேறித்தனமாய் நித்தியத்தை செலவிடுவது பற்றிய யோசனை பரலோகத்தின் வேதாகமப் பார்வையல்ல. நித்தியம் முழுவதும் நாம் விறுவிறுப்பாக இருக்கலாம், ஆனால் நாம் ஒருபோதும் வருத்தம் அடையப்போவதில்லை, "அன்பின் நிமித்தமாக வேலை செய்யும்போது வேலை ஒரு சாபம் அல்ல, செய்யப்படும் வேலையின் மகிழ்ச்சி, கைத்திறனின் பெருமை, மற்றும் அவற்றின் நன்மை ஆகியவை அதில் சேவையாற்றுகிறவர்களுடையது. அத்தகைய வேலை இல்லாமல்

இருப்பது வாழ்க்கையின் உண்மையான சாபம்."[61]

"பயம்" (4:1)

பயத்தைக் குறித்து முரண்பாடான போதனைகளை நம் வேதத்தில் காணலாம். இயேசு உங்கள் உள்ளம் பயப்படாமல் இருப்பதாக என்று கூறியுள்ளார் (யோவான் 14:27), பவுல் தீமோத்தேயுவை, "தேவன் நமக்கு பயமுள்ள ஆவியைகொடாமல்" என்று எச்சரிக்கிறார் (2 தீமோ. 1:7). ஆனாலும் நாம் தேவனுக்கு பயந்து (1 பேதுரு 2:17; பிர. 5:7ல் இருந்து மேற்கோள்காட்டப்பட்டுள்ளது) "பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும்" இரட்சிப்பு நிறைவேற பிரயாசப்படுங்கள் (பிலி. 2:12) என்றே போதிக்கப்படுகிறோம். சங்கீதங்களின் புத்தகத்தில், அநேக இடங்களில் தேவபயத்தை குறித்து காண்கிறோம். நீதிமொழிகள் 9:10 கூறுகிறது, "கர்த்தருக்கு பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்." இயேசு, "ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே பயப்படுங்கள்" என்று மத்தேயு 10:28ல் கூறுகிறார். பிசாசுகளும் விசுவாசித்து, நடுக்குகின்றன (யாக். 2:19).

நாம் தேவனுக்கு உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருந்தும், பயபக்தியுடனும், மதிப்புடனும் பயப்பட வேண்டும். எபிரெயர் 4:1ல், வாக்குத்தத்தம் நமக்குண்டாயிருக்க, உங்களில் ஒருவனும் அதை அடையாமல் பின்வாங்கிப்போனவனாகக் காணப்படாதபடிக்கு பயந்திருக்கக்கடவோம், என்று வாசிக்கிறோம். எல்லாவற்றிக்கும் நாம் பயப்படக்கூடாது. புதிய ஏற்பாட்டில் அநேக இடங்களில் "பயம்" என்ற வார்த்தைக்கு φοβέω (*போபிஓ*) என்ற கிரேக்க பதம் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. இது φόβος (*போபோஸ்*) என்ற வார்த்தையிலிருந்து வருகின்றது. இதற்கு அடிப்படையான அர்த்தம் "பக்தியுள்ள பயம்" என்பதாகும். பூரண அன்பு பயத்தை புறம்பேதள்ளும் என்று 1 யோவான் 4:18ல் வாசிக்கிறோம். ஆனால் எது பூரண அன்பு? ஒருவன் பலவீனமாயும், முதிர்ச்சி அடையாதவனாயும் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் குறைவுள்ளவனாய் இருந்தாலும், அவனுக்குள்ளும் பயம் இருக்க வேண்டும். பயம் நம்மை நேர்வழிப்படுத்துகிறது (மத். 7:14; KJV). பின்வாங்கிப் போகிறவர்களுக்கு எபிரெய ஆக்கியோன் 10:31ல் "ஜீவனுள்ள தேவனுடைய கைகளில் விழுகிறது பயங்கரமாயிருக்குமே" என்று எழுதுகிறார். 12:29ல் சீஷர்களுக்கு "தெய்வபயம்" (εὐλάβεια, *யுலாப்பியா*) இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். அதற்கு பக்தியுள்ள பயம் என்று அர்த்தம். நாம் தேவனுக்கு பயப்படாமல் அவரைப் பின்பற்ற முடியாது. தேவனுடைய கரத்தில் விழும் பயம் இல்லாமல் பாவத்தை உணராத பாவிகளுக்கு பயம் இல்லை என்றால் அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியமாட்டார்கள். இத்தகைய நோக்கத்துடன் தேவனிடம் திரும்புகிறவர்களுக்கு தாழ்மையின் உள்ளமும், கீழ்ப்படியும் குணமும், பயத்தை நீக்கும் அன்பும் உருவாகிறது.

“விசுவாசம் இல்லாமல்” (4:2)

விசுவாசம் என்பது கீழ்ப்படிதலோடு இணைந்த நம்பிக்கை அல்லது விசுவாச வாழ்க்கையாக இருக்க வேண்டும். இஸ்ரவேலர்கள் எகிப்திலிருந்து புறப்பட்டு கானானுக்கு செல்லும்போது தேவனுடைய மகத்தான கிரியைகளைக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் அதின் எல்லையிலேயே நின்றதற்கு காரணம், இராட்சதர்களை குறித்து அவர்கள் கொடுத்த “எதிர்மறையான” அறிக்கையே (எண். 13, 14). இராட்சதர்கள் நிச்சயமாக இஸ்ரவேலர்களைவிட அளவில் மிகபெரியதாய் இருந்திருப்பார்கள். அவர்கள் உணவும் எகிப்தின் அடிமைகளின் உணவு மட்டுமே. எதிரியின் உயரம் இஸ்ரவேலர்கள் விசுவாசத்தை சிதறடித்து. ஆனால் தேவனோடு இருந்தால் அளவு முக்கியம் இல்லை, விசுவாசம் தான் முக்கியம்.

விசுவாசம் என்பது கீழ்ப்படிதலின் மூலம் வெளிக்காட்டப்பட வேண்டும். இல்லையென்றால், அது “செத்த விசுவாசம்” (யாக். 2:17). எப்படியெனில், விசுவாசமும் ஒரு கிரியையே - மனிதர்களுக்கு தேவனால் குறிக்கப்பட்ட கிரியை (யோவான் 6:28, 29). தேவன் அற்புத விதமாக விசுவாசத்தை நம் இருதயத்தில் வைக்கமாட்டார்; மாறாக, தன் வார்த்தையின் மூலமாய், அதை கேட்பதாலும் நமக்குள்ள விசுவாசம் வளருகிறது (ரோமர் 10:17). எனவே, கிரியையினாலே அல்ல விசுவாசத்தினாலே நாம் இரட்சிக்கப்படுகிறோம். எபேசியர் 2:8, 9 மற்றும் ரோமர் 3:28ல் கூறியுள்ளபடி “நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினால்” ஒருவனும் இரட்சிப்பை சம்பாதிக்க முடியாது. இரட்சிப்பை சம்பாதிக்க முடியாததற்கு காரணம் நம் வாழ்க்கையில் ஒழுக்கமற்று இருப்பதே. தேவன் நமக்கு விசுவாசத்தை நம் இரட்சிப்பிற்காக கொடுத்திருக்கிறார் என்பதை நினைவில் கொண்டு, நம் இரட்சிப்பிற்காக விசுவாசத்தை சார்ந்து கொள்ள வேண்டும் (யோவான் 6:29). இரட்சிப்பிற்காக மனிதன் எதையும் செய்யக்கூடாது என்றால், ஏன் பேதுரு “உங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளுங்கள் …” (அப். 2:40; KJV) என்று கூறியுள்ளார்? ஏன் பவுல் “… பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேறப் பிரயாசப்படுங்கள்” (பிலி. 2:12) என்று கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஏன் அறிவுறுத்த வேண்டும்? நாம் தேவனுக்கு கீழ்ப்படியும் நிச்சயமாக நம்பிதா நம் மூலமாய் கிரியை செய்கிறார் - ஆனால் நாம் செய்ய வேண்டிய அடிப்படையான காரியங்களை கட்டாயப்படுத்தி தூண்டிவிடவோ அல்லது கீழ்ப்படிய செய்யவோ அவர் வற்புறுத்தமாட்டார்.

உலகப் பிரகாரமான மக்கள் உலக பொருட்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து தங்கள் ஆத்துமாவின் தேவையை மறந்துவிடுகிறார்கள். வருடங்களுக்கு முன், ஆஸ்திரேலியாவின் ஒரு பகுதியில் 3 மனிதர்களின் சடலம் கண்டெடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் மரித்ததற்கு காரணம் பட்டினி, ஆனால் அவர்கள் வயிறு நிரம்ப உண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்

சாப்பிட்டது அங்கிருந்த புற்களை, அதில் எந்த சத்தும் இல்லாமல் இருந்தது. உலகவெற்றி, படிப்பில் எட்டமுடியாத உயரத்தை பெறுதல், சுகம் போன்ற உலக பிரகாரமான வெற்றி தங்கள் ஆத்துமாவிற்கு தகுதியற்றதாய் உள்ளது. சுவிசேஷத்தை கேட்டும் பாவத்தில் மரிக்கிறவன், வேதவசனம் புறக்கணிக்கப்படும் இடத்தில் பிறந்து இருப்பவர்கள்.

சிருஷ்டிப்பின் நாட்கள் (4:3, 4)

சிருஷ்டிப்பின் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு ஆயிரம் ஆண்டு காலத்தை குறிக்கின்றது என்றும் ஏழு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு உலகம் முடிவுக்கு வரும் என்றும் சிலர் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இந்த யோசனை வேத வசனங்களில் எந்த ஆதாரமும் இல்லாத ஆயிரம் வருட அரசாட்சிக்கு முந்தைய யுகப் பார்வையின் ஒரு பகுதியாகும். இது "... கர்த்தருக்கு ஒருநாள் ஆயிரம்வருஷம் போலவும், ஆயிரம்வருஷம் ஒருநாள்போலவும் இருக்கிறது" என்று 2 பேதுரு 3:8-ல் கூறப்பட்டு ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு நாள் தேவனுக்கு ஆயிரம் வருஷம் என்று பேதுரு இலக்கியரீதியாக பொருள் கொண்டிருந்தால், பின்னர் ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் இலக்கியரீதியாக ஒரு நாளாக இருக்க வேண்டும், அது அவனது பொருளாக இருக்க முடியாது. ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடந்து சென்றாலும் கூட, தேவன் சரியான நேரத்தில் அவரது வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுவார் என்று பேதுரு பரிந்துரைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு காலத்திற்குப்பின் நம் வாக்குறுதிகளை மறந்துவிடுகிறோம், ஆனால் தேவன் அப்படி அல்ல. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் "நாள்-ஆயிரம் ஆண்டு தத்துவம்" என்ற கருத்தாக்கம் இருந்தது; அது *பர்னபாவின் நிருபத்தில்* (15:4, 5) வழங்கப்பட்டுள்ளது, அதன் பின்னர் அவ்வப்போது ஊக்குவிக்கப்பட்டிருந்தது.[62] தேவன் உலகத்தை சிருஷ்டித்து முடித்தபின் அவர் கிரியை செய்வதை விட்டுவிடவில்லை; அவர் வெறுமனே சிருஷ்டிப்பதிலிருந்து இருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

இன்று தேவனுடைய நாள் (4:7)

தேவன் ஒவ்வொரு "இன்றைய நாளையும்" கட்டுப்படுத்துகிறார், உங்களது நாளையையும் கட்டுப்படுத்துவார்; அவர் ஒவ்வொரு நாளையும் உங்களது எல்லா நன்மைக்காகவும் ஆசீர்வதிப்பார் (ரோமர் 8:28). அவரால் இன்றைய நாளையும், நாளையையும் உற்சாகமானதாகவும் அற்புதமானதாகவும் செய்ய முடியும். இந்தக் காட்சியைத் தோற்றுவிக்கும் நம்பிக்கையை நாம் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு சிறு பெண் பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்து சில கதைகளைக் கேட்டு "தேவன் அப்போது மிகவும் அதிசயமாக இருந்தார்." என்று தெரிவித்தாள்.[63] சபையின் மிகச் சிறந்த நாட்கள் நமக்கு பின்னால்

இருப்பதைப் போல. திரும்பி பார்ப்பதற்கான ஒரு போக்கை நாம் எப்போதும் கொண்டுள்ளோம். 1950 களிலும் 1960 களிலும், கர்த்தருடைய சபை அமெரிக்காவில் பெரும் வளர்ச்சியைக் கண்டது - ஆனால் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஆண்டுகளில் குறைந்த வளர்ச்சியில் இருந்து அது வெளியே வந்திருந்தது. இப்போது, இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், நாம் மீண்டும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் மிகுந்த வளர்ச்சியைக் காணலாம்.

மதத்தைப் பற்றிய குழப்ப நிலையில் உலகம் உள்ளது, மேலும் எளிய வேதாகம சத்தியத்திற்காக மக்கள் அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள். எனினும், அநேகர் ஏமாற்றமடைந்து மேலும் எல்லா இடங்களில் இருந்தும் பதில்களைத் தேடுகிறார்கள், ஆனால் வேதாகமத்தில் அல்ல. என் கல்லூரி வகுப்பில் மத கோட்பாடுகளில், பாகுபாடுள்ள உலகில் கோட்பாடுகள் ஊக்குவிக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பற்றி நம் இளைஞர்களுக்கு எவ்வளவு குறைவாக தெரிந்திருக்கின்றனர் என்பதைக் கண்டறிவதற்கு நான் சமீப காலத்தில் ஆச்சரியமடைந்திருக்க முடியாது. என் வகுப்பு ஒரு மதக் குழுவின் போதனைகளைப் பற்றி விவாதித்தபோது, அவர்கள் எப்படி நம்பலாம்? என்று ஒரு மாணவன் கூறினான். அவர்கள் அதில் வளருகிறார்கள்; அவர்கள் சிறுவயதில் இருந்து அதை நம்புவதற்கு பயிற்றுவிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது அதன் பதில். பலர் தேவனைப் பற்றிய பொய்யான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தால், நமது மத்தியில் இன்னும் வைராக்கிமுள்ள சுவிசேஷ ஆவியை வளர்ப்பதன் மூலம் நிச்சயமாக நாம் மக்களைப் எளிய புதிய ஏற்பாடு கிறிஸ்தவத்திற்கு ஆதாயப்படுத்த முடியும். நாம் அவர்களுக்குச் சத்தியத்தைக் காட்டும் போது அது மக்களை மாற்ற எளிதாக இருக்கும்.

மிகப்பெரிய ஒன்றை நிறைவேற்றுவதில் வரலாற்றில் மிக தாமதமாக வந்துள்ளோம் என்றும் அல்லது உங்கள் மூலம் பணிபுரியும் நிலையில் ஆண்டவர் இல்லை, மேலும் மற்றவர்கள் அவரது சபையின் பெரும் வளர்ச்சியைச் சாதிக்க அவர் விரும்புகிறார் என்றும் நாம் ஒருபோதும் சிந்திக்கக்கூடாது. இது இன்னமும் தேவனின் “இன்றைய நாள்”!

“உங்கள் இருதயங்களைக் கடினப்படுத்தாதிருங்கள்” (4:7)

திறந்த மனதுடன் தினமும் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேளுங்கள், உங்கள் இருதயம் ஒருபோதும் கடினப்படாது.

> மாற்றத்திற்கான தேவனுடைய வலியுறுத்தல் மீது செயல்படுவதை நிறுத்தி தோள் குலுக்கி தலை அசைக்கிற ஒவ்வொருவரும் உள் அர்ப்பணிப்பு இல்லாத வெளிப்படையான இணக்கத்தில் மனந்திரும்புதலைச் செய்வதில் கடினத்தின் மேல் கடினப்படுத்தும் ஒவ்வொரு முயற்சியும் இதயத்தைக் கடினப்படுத்துகிறது என்று

"எனக்கு தெரியும், நான் இருக்க வேண்டும், ஆனால் எனக்கு கவலை இல்லை," என்று கூறுகின்றனர்.[64]

வாழ்க்கை நீடிக்கும் வரை, அது நமது "இன்றைய நாள்" ஆகும். மனந்திரும்புதல் மூலம், நம்முடைய இருதயம் கடினமாவதின் ஆரம்பத்தை நாம் மேற்கொள்ள முடியும்.

இந்த இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்க ஜாக்கிரதையாய் இருக்கக்கடவோம் (4:11)

இரட்சிப்பை "கிரியைகளால் பெற முடியும்" என்ற கருத்து பற்றி கவலை தெரிவித்தபின் அவர்கள் நற்செய்தியைக் கீழ்ப்படிந்தபின், அவர்கள் ஒரு இரண்டாம் "பரிசுத்தமாக்குதலை" பெற வேண்டும் என்று நினைப்பவர்களை ரேமண்ட் பிரவுன் கண்டித்துக் கொண்டே சென்றார். ஒரு பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவனாக இருப்பதற்கு அதிகமான இன்பத்தைக் கொடுக்கும் ஆலோசனையான "'தேவனுடைய சித்தத்திற்கு சுயத்தை ஒப்புவி' என்ற கருத்தாக்கத்தில் ஒருவன் ஒவ்வொரு நரம்பையும் தளர்த்தி, தார்மீக போராட்டத்தின் எந்தவொரு சிந்தனையையும் கைவிடவேண்டும்"[65] என்று அவர் நியாயப்படுத்தினார். மேலும் ஒரு "கிரியை" இரட்சிப்பாக இருக்கும் என்பதால் நமது இரட்சிப்பைப் பெறவும் அதைக் காக்கவும் முயற்சி செய்யத் தேவை இல்லை என்று அத்தகைய கருத்து தெரிவிக்கிறது. தேவனிடம் நமது பிரச்சினைகளை மனம் திறந்து வெளியிடுதல் மூலம் மட்டும் நமது இரட்சிப்பும் பரிசுத்தமாகுதலும் நிறைவேற்றப்படுகிறது என்று நாம் கற்பனை செய்தால், இதில் ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டிய சாத்தியம் நமக்கு இல்லை, மேலும் "தார்மீகப் போராட்டத்தைக்" கூட கைவிடக்கூடும். இந்த பகுதியில் இருந்து, ஒரு "தார்மீகப் போராட்டம்" அவசியம் என்பது வெளிப்படையாக இருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு தனிமனிதனால் ஒரு போராட்டம் கண்டுணரப்படும் போது ஒரு முரண்பாடு உள்ளது ஆனால் இன்னும் "தேவன் அதை செய்யட்டும்!" என்ற ஒரு இறையியலை வலியுறுத்துகிற சில இறையியலாளர்கள் இந்த இரண்டு மாறுபட்ட கருத்துக்களையும் ஒருங்கிணைக்க முடியும் என நினைக்கிறார்கள், ஆனால் அது ஒருமுறை இங்கிலாந்தில் ஒரு பழைய கொல்லனின் கடைக்கு "எல்லா வகையான ஆடம்பரமான கடைசல்களும் திரித்தல்களும் இங்கே செய்யப்படும்!" என்று விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது போல் கலைத்திறனை வகைப்படுத்தத் தேவைப்படுகிறது

"அந்த விசுவாசம் அவனை இரட்சிக்குமா?" என்று யாக்கோபு கேட்ட போது விசுவாசத்தினால் செய்யப்படும் கிரியைகளின் தேவையை அவன் பிரகடனப்படுத்தினான் (யாக். 2:14). ஒரு சக

மனிதனுக்கு ஒரு விசுவாசத்தைக் காண்பிப்பதைப் பற்றி மட்டும் அவன் பேசவில்லை, ஆனால் உண்மையான இரட்சிப்பின் விசுவாசத்தைப் பேசினான். யாக்கோபுவின் பிரகடனத்தை நாம் மறுக்க முடியாது. நிச்சயமாக, தேவன் இரட்சிப்பின் மற்றும் பரிசுத்தமாகுதலின் வழிமுறையை வழங்குகிறார், ஆனால் அவர் நமக்கு எல்லா கிரியைகளையும் செய்யவில்லை. “இப்படிப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்கள் நமக்கு உண்டாயிருக்கிறபடியினால், பிரியமானவர்களே, மாம்சத்திலும் ஆவியிலும் உண்டான எல்லா அசுசியும் நீங்க, நம்மைச் சுத்திகரித்துக்கொண்டு [*பரிசுத்தமாகுதலை*] தேவபயத்தோடே பூரணப்படுத்தக்கடவோம்” என்று பவுல் கொரிந்தியர்களிடம் கூறினான் (2 கொரி. 7:1). நம்முடைய *கீழ்ப்படிதலின்* மூலம் மட்டும் நம்மை பரிசுத்தமாக்கும் கிரியையைத் தேவன் செய்கிறார் (பிலி. 2:12, 13).

“என்னைப் பெலப்படுத்துகிற கிறிஸ்துவினாலே எல்லாவற்றையும் செய்ய எனக்குப் பெலனுண்டு” என்று கூறிய பவுல் வழியாக தேவன் செய்தது போலவே அவர் நம் வழியாகவும் கிரியை செய்வதை நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும் (பிலி. 4:13). தேவனுக்கு “உடன்வேலையாட்கள் ” ஆக உண்மையிலேயே நாம் இருக்க முடியும் (1 கொரி. 3:9). நாம் வழங்கும் “தாழ்மையான சேவை” என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் இது ஒரு அற்புதமான சிந்தனை: நாம் தேவனுடன் வேலை செய்கிறோம் என்று நமக்குத் தெரியும்! மனித முயற்சிகள் அவசியம், ஆனால் நாம் தேவனுடன் வேலை செய்யும் போது சந்தோஷப்படுகிறோம்!

கானானில் இஸ்ரவேலர் பெற்ற “ஓய்வு” கிறிஸ்தவர்கள் பெற இருப்பதற்கான ஒரு *நிழலாக* இருந்தது. கொலோசெயர் 2:16, 17 சிறப்பு போஜனங்களை மட்டுமே உண்பது அல்லது ஓய்வுநாட்களை அனுசரிப்பது ஆகியவை உள்ளடங்கிய பழைய நியாயப்பிரமாணத்தின் எல்லா நியதிகளும் கிறிஸ்துவில் காணப்படும் உண்மையானவைகளின் நிழலாகும் என்று இதே கருத்தை முன் வைக்கிறது. இஸ்ரவேலின் சமாதானம் வாக்குப்பண்ணப்பட்ட தேசத்தில் நல்ல அறுவடையையும் எதிரிகள் படையெடுப்பதில் இருந்து சுதந்திரத்தையும் ஒரு ஓய்வையும் உள்ளடக்கியது, பயிர் விளைச்சலின்மை, மற்றும் வறட்சி விசுவாசமின்மையினால் அவர்களுக்கு இருந்திருக்கும். இருப்பினும், அந்த பெரிய ஆசீர்வாதங்கள் உடல் ரீதியாக இருந்தன, நீடித்த திருப்தியை அளித்திருக்காது. கிறிஸ்தவர்களின் ஓய்வு என்பது தேவனின் முன்னிலையில் மன அமைதியையும் ஒரு மகிமையான நித்தியத்தையும் கொண்டு வருகிறது. இதுவே உண்மையான ஓய்வு நாள் ஆசரிப்பு.

விழுந்து போகும் ஒரு நாள் - கீழ்ப்படியாமைக்கான ஒரு உதாரணம் (4:11)

நிலத்தை கையகப்படுத்த அவர்கள் உடனடியாக செல்ல வேண்டும் என்று மக்கள் காலேப்பாலும் யோசுவாவாலும் கூறப்பட்டபோது, அவர்கள் தள்ளிப் போட்டு "அன்று இராமுழுதும் அழுது கொண்டிருந்தார்கள்" (எண். 14:1). காலேப்பாலும் யோசுவாவாலும் அல்லது மோசேயாலும் ஆரோனாலும் மக்கள் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. எனினும், "கர்த்தருடைய மகிமை" கூட்டத்தின் கூடாரத்தில் தோன்றியது (எண். 14:10) மோசே மற்றும் ஆரோனின் ஜெபங்களுக்கு தேவன் பதிலளித்து சபையாரிடம் கூறினார், அவர்களின் விசுவாசமின்மைக்கு அவர்கள் வருந்தினர். அவர்கள் கீழ்ப்படிந்து, தேசத்தை கைப்பற்ற முடிவு செய்தனர் (எண். 14:39, 40), ஆனால் அது மிகவும் தாமதமான ஒரு நாளாக இருந்தது.[66] அவர்கள் கலகம் செய்திருந்து, வனாந்தரத்தில் மரணத்தைக் கொண்டுவந்த விளைவுகளை அனுபவிக்க வேண்டியதாய் இருந்தது. கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கு ஏற்ற ஒரு காலம் இருக்கிறது, அந்தக் காலம் "இன்று" (எபி. 4:7). தேவன் "இதுவரை அதற்குமேல் இல்லை" என்ற ஒரு இலக்கை வைத்திருக்கிறார். அவரது வாய்ப்பாகிய மனந்திரும்புதலும் பாவமன்னிப்பும் இந்த வாழ்வில் பாவத்தின் விளைவுகளை அகற்றாது. பாவம் செய்திருந்த இஸ்ரவேல் மக்களை தேவன் மன்னிக்கத் தேர்வு செய்திருந்தாலும் கூட, அவர்கள் வனாந்தரத்தில் இன்னும் இறந்தார்கள். அவ்வாறே நாமும் முதலில் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்து, முடிவில் மறுபடியும் இரட்சிக்கப்படலாம். நித்தியத்திற்கான இலக்கிற்கு வருவதற்கு முன்பு, எவ்வாறாகிலும், நமது தற்காலிகக் கீழ்ப்படியாமைக்கு ஏராளமான வழிகளில் நாம் பாதிக்கப்படுவோம்.

இஸ்ரவேலின் கீழ்ப்படியாமை அவர்களின் "வீழ்ச்சி" πίπτω (*பிப்டொ*), என்ற விளைவாகும். இது "செயலிழக்க" அல்லது "கீழே விழுவதற்கு" என்ற பொருளைக் கொண்டுள்ளது. அதே வார்த்தை ரோமர் 11:22-ல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது கிருபையிலிருந்து விழும் வாய்ப்பு பற்றிய வேதாகமத்தின் தெளிவான அறிக்கைகளில் ஒன்றாகும். தேவனுடைய நன்னெறியைத் தொடர மறுத்தால், அவன் "துண்டிக்கப்படுவான்." விசுவாச துரோக ஆபத்து உண்மையானது, எந்த கொள்கை விவாதமும் இந்த உண்மையை மாற்ற முடியாது.

வல்லமை வாய்ந்த வார்த்தை (4:12, 13)

அதன் வல்லமை காரணமாக, வேதாகமம் பிரசங்கமேடைகளில், வகுப்பறைகளில் மற்றும் வீடுகளில் இருந்து பிரசங்கிக்கப்பட்டு, கற்பிக்கப்பட வேண்டும். பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளுக்குரிய வார்த்தையானது நடைமுறை பயன்பாட்டுடன் தொடர்ச்சியான

அறிவைத் தரும் வெளிப்பாடாக பிரசங்க மேடைகளில் இருந்து வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். சபைத் தலைவர்களின் முதன்மை கடமை, வார்த்தை தொடர்ச்சியாக கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறதை உறுதிப்படுத்துவதாகும், ஏனென்றால், மனிதனுடைய இருதயங்களின் இரகசியங்களை வெளிப்படுத்தி அவர்களை நீதிக்குத் திருப்பும்படியான வல்லமை வார்த்தைக்கு இருக்கிறது. வேதாகம வகுப்புப் போதனையும் வீட்டு ஆய்வுகளும் அவைகளில் இருக்கிறது போன்றே, பொதுவாக வார்த்தையை வலிமை மற்றும் வல்லமை இல்லாமல் வெளிப்படையாகவும் தெளிவாகவும் பிரசங்கிப்பது நல்லது.

வார்த்தை "குத்தி ஊடுருவும்" வல்லமையைக் கொண்டுள்ளது. ஒருவன் ஒரு வார்த்தையைத் தியானம் செய்வதற்காகத் தன் இருதயத்தில் நிலைத்திருக்கச் செய்யும்போது அது பாவத்தின் ஆத்துமாவை தண்டிக்கும் என்று இதை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம். நாம் அதைச் செய்திருக்கிறோமா? பெந்தெகொஸ்தே நாளில் இருந்தவர்கள் "இருதயத்திலே குத்தப்பட்டவர்களாகி" (அப். 2:37), அல்லது வருத்தத்தால் நிறைந்தார்கள். வார்த்தை அவர்களைத் துண்டாய் வெட்டியது. அடுத்ததாக, அவர்கள் மனந்திரும்பவும் பேதுரு கட்டளையிட்ட ஞானஸ்நானத்தைப் பெறவும் ஆயத்தமாக இருந்தார்கள் (2:38). இந்தப் புள்ளியை நீங்கள் அடையாவிட்டால், நீங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையால் "குத்தி ஊடுருவப்பட்டு" பிரிக்கப்படவில்லை.

வசனங்கள் 12 மற்றும் 13 இன்படி வார்த்தை என்பது என்ன மற்றும் அது என்ன செய்ய முடியும் என பின்வருபவை சுருக்கமாகச் சொல்கிறது: (1) இது தேவனுடைய வார்த்தையாகும். (2) அது வாழ்கிறது. (3) இது பலமும் வல்லமையும் வாய்ந்தது. (4) இது பயன் உடையது, "இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்திலும் கருக்கானது." (5) இது ஊடுருவக் கூடியது. (6) இது மறுபடி உருவாகக் கூடியது, "ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் பிரிக்கத்தக்கதாக உருவக் குத்துகிறதாயும் இருக்கிறது." (7) இது வெளிப்படுத்தக் கூடியது, "இருதயத்தின் நினைவுகளையும் யோசனைகளையும் வகையறுக்கிறதாயும் இருக்கிறது."[67] நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்பதை ஒரு கண்ணாடியில் பார்ப்பதை விட இன்னும் சிறப்பாக தேவனுடைய வார்த்தை பிரதிபலிக்கிறது (யாக். 1:25; 2 கொரி. 3:18).

தேவனுக்கு நாம் கணக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டும் (4:13)

வரவிருக்கும் நியாயத்தீர்ப்பை நாம் ஏன் பிரசங்கிக்க வேண்டும்? "சகலமும் அவருடைய கண்களுக்கு முன்பாக நிர்வாணமாயும் வெளியரங்கமாயுமிருக்கிறது அவருக்கே நாம் கணக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டும்" (வசனம் 13). எழுத்தாளன் பல முறை வரும் நியாயத்தீர்ப்பை அவனது வாசகர்களுக்கு நினைவுபடுத்தினான் (6:1, 2;

9:27; 10:27) என்றாலும், அவர்கள் ஏற்கனவே இந்த வேதாகமக் கோட்பாட்டை நன்கு அறிந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு இது தெளிவாக உள்ளது. கிறிஸ்துவின் நியாயத்தீர்ப்புக்கு முன்பாக அனைவரும் நிற்க வேண்டும் (2 கொரி. 5:10, 11). பவுல் முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்ட அந்த உண்மையின் காரணமாக, கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கு "மனுஷரை இணங்கச் செய்ய" அவன் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டான்.

முடிவில் அனைவருக்கும் ஒரு நியாயத்தீர்ப்பு இருக்கும் (எபி. 9:27). இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட தீர்ப்புகள் ஒரு ஆயிரம் ஆண்டு காலத்தால் பிரிக்கப்படவில்லை, ஏனென்றால், மரித்தோரிலிருந்து நம்மை எழுப்புகிறவரை நாம் அனைவரும் முகமுகமாய் தரிசிப்போம் (யோவான் 5:28, 29). மூப்பர்கள் தங்கள் பொறுப்பில் இருக்கும் ஆடுகளுக்காக "கணக்கு" ஒப்புவிக்கவேண்டும் (எபி. 13:17). கீழ்ப்படியாத ஆத்துமாக்களுக்கு, நியாயத்தீர்ப்பு ஒரு கொடூரமான தீர்ப்பின் முடிவைக் கொண்டிருக்கும்: "... சபிக்கப்பட்டவர்களே, என்னைவிட்டு, பிசாசுக்காகவும் அவன் தூதர்களுக்காகவும் ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கிற நித்திய அக்கினியிலே போங்கள்" (மத். 25:41). ஒரு நித்திய நரகத்திற்கு தண்டனை வழங்கப்படுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாவிட்டால், தீர்ப்பில் சிறிய பொருள் அல்லது வல்லமை உள்ளது. அதன் பொது செல்வாக்கின்மைக்குப் பயப்படுவதால் நாம் விஷயத்தைத் தவிர்க்கக் கூடாது. மனிதர்கள் நரகத்தை அதிகமாகப் பேசி அதன் உண்மை இயல்பு பற்றி கவலைப்படாமல் இருக்கும் நேரம், இந்த விஷயத்தை இன்னும் பலமாகப் பேசுவதற்கான நேரம். நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில், ஒரு காலத்தில் நியாயத்தீர்ப்பை வலிமையாகப் பிரசங்கித்து, ஆனால் அவனது பிந்தைய நாட்களில் மிகவும் "கிருபை நிறைந்தவனாய்," இழந்தவர்களை எச்சரிக்கத் தவறிய போதகன் எவ்வளவு வருத்தமாக இருப்பான்!

நாம் சோதிக்கப்படுகிறோம் (4:14, 15)

ஜி. சி. ப்ரூவர் பூமியில் இயேசுவின் அனுபவங்கள் பற்றி பின்வரும் விளக்கவுரையில் விளக்குகிறார். அவர் ஒரு ஞாயிறு மாலை டென்னஸி என்னும் இடத்தில் உள்ள சாட்டானூகாவில், நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டிய கர்த்தருடைய எல்லா உணர்வுகளையும் குறித்துப் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தார். 1920ஆம் வருடம் கர்த்தருடைய சபையினர், பல்வேறு பொதுப் பணிகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு கட்டிடத்தில் சந்தித்தனர். பிரசங்கத்திற்குப் பிறகு ஒரு வாலிபன் அவரை வாயிலில் சந்தித்து, ப்ரூவர் பிரசங்கம் செய்ததை தான் நம்பவில்லை என்று அறிவித்தான். "இயேசு நான் எதிர்கொண்டிருக்கிறதைப் போல எதையும் கடந்து செல்ல வேண்டியது இருந்ததில்லை" என்று அவன் கூறினான். சகோதரன் ப்ரூவர் அவனை ஒரு அமைதியான அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு அந்த பார்வையாளன் தனது மனைவி

அவர்களது குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு அவனை விட்டு விட்டு வேறொரு மனிதனுடன் சென்றுவிட்டிருந்த கதையைக் கூறினான். அவன் அன்று மாலை அந்த மனிதனைக் கொன்றுவிட்டு, தனது மனைவி மற்றும் குழந்தையைத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முழுமையான நோக்கத்துடன், அவர்களைத் தேடுவதாக ஒப்புக்கொண்டான். "இயேசு திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை, மனைவியையும் குழந்தைகளையும் ஒருபோதும் இழக்கவில்லை!" என்று அந்த மனிதன் விரக்தியில் அழுதான். சகோதரர் ப்ரூவர் ஒரு நிமிடம் அதிர்ச்சி அடைந்ததாக கூறினார். ஆனால் அங்கு கூடியிருந்த சில குழுக்களுக்காக மூலையில் ஒரு பியானோ இருப்பதைக் கவனித்தார். அது அவருக்கு ஒரு யோசனையைக் கொடுத்தது. "அந்த பியானோவை பார், இது உலகம் எப்போதும் கேள்விப்பட்டிருக்கும் அனைத்து இசைகளையும் இசைத்தது இல்லை, ஆனால் அது இசைக்கப்படும் அனைத்து குறிப்பிற்கான எல்லா விசைகளையும் கொண்டுள்ளது. அதே போல, இயேசு ஒருபோதும் உன்னுடைய அதே அனுபவத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை - ஆனால் அவர் மிகவும் நேசித்த ஒருவனால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட பெரும் இழப்பை சந்தித்தார். ஆமாம், நீ அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற துன்பத்தின் வலியை அவர் அறிந்திருக்கிறார்" என்று கூறினார்.

நாம் தனிமையில் வேதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்தால், நாம் இயேசுவை நோக்கிப் பார்ப்போம். அவரது வாழ்நாள் முழுவதும், சிலுவைக்கு வந்து, அந்த தனிமையின் உச்சநிலையை உணர்ந்து, "என் தேவனே! என் தேவனே! ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்" (மத். 27:46) என்று கதறும் வரை இந்த வளர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தார். அவர் சிலுவையில் இருந்ததால், உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தரில் உள்ள விசுவாசத்துடன் நாம் ஒருபோதும் தனியாக இருக்கிறோம் என்று உணர வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாம் ஜெபத்துடன் "நம்பிக்கையோடு" கிறிஸ்துவில் பிதாவை அணுகலாம் (வசனம் 16). நமது கர்த்தர் எப்போதாகிலும் நம் ஆழ்ந்த தேவைகளுக்கு உண்மையாகவே "இல்லை" என்று கூறியிருக்கிறாரா? நான் அதைச் சந்தேகிக்கிறேன், ஏனெனில் அவர் "ஆம்!" என்னும் கர்த்தர் (காண்க 2 கொரி. 1:19, 20).

எல்லா காரியங்களும் தவறாகச் செல்வதாகத் தெரியும்போது ஜெபத்தில் தேவனிடம் திரும்புங்கள், ஏனென்றால், தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு இந்த "நடைமுறை" காலத்தில் தேவனைச் சார்ந்திருப்பதைப் புறக்கணிப்பதைவிட மோசமான பாவம் எதுவும் இல்லை. நமது தேவை இந்த பழைய பாடலின் மூலம் அழகாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

பாவ சஞ்சலத்தை நீக்க பிராண நண்பர்தான் உண்டே,
பாவப் பாரம் தீர்ந்துபோக மீட்பர் பாதம் தஞ்சமே,

சால துக்க துன்பத்தாலே நெஞ்சம் நொந்து சோருங்கால்,
துன்பம் இன்பமாக மாறும் ஊக்கமான ஜெபத்தால்.
கஷ்ட நஷ்டம் உண்டானாலும் இயேசுவண்டைச் சேருவோம்,
மோச நாசம் நேரிட்டாலும் ஜெப துபம் காட்டுவோம்,
நீக்குவாரே நெஞ்சின் நோவை பலவீனம் தாங்குவார்,
நீக்குவாரே மனச் சோர்பை தீய குணம் மாற்றுவார்.

இரக்கமுள்ள கர்த்தர் (4:15)

இந்த அதிகாரத்தின் இறுதி வார்த்தைகள் வல்லமையுள்ள ஊக்கத்தைத் தருகிறது. "பரலோகத்தைக் கடந்து சென்ற" ஒருவர் நம் மீது அக்கறை காண்பித்திருக்கிறார்! பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இயேசு தமது இரக்க உணர்வை வெளிப்படுத்தினார். மத்தேயு 9:36 இல் மேய்ப்பனில்லாத ஆடுகளைப்போல இருந்த திரளான ஜனங்கள் மேல் மனதுருகினார். அவரைப் பின்பற்றி பசியாயிருந்த திரளான ஜனங்களான ஐயாயிரம் பேர் (ஸ்திரீகளையும் பிள்ளைகளையும் தவிர) மீது அவர் கொண்ட மனதுருக்கத்தை மத்தேயு 14:14 காண்பிக்கிறது. மத்தேயு 15:32-38 இல், நாலாயிரம் புருஷர்களுக்கும், மேலும் ஸ்திரீகளுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அதேபோலச் செய்தார்.

மத்தேயு 18:23-35 இல் இரக்கத்தின் அவசியத்தைக் காண்பிக்கும் ஒரு உவமையை இயேசு கற்பித்தார். மத்தேயு 20:30-34 இல் எரிகோவில் இரண்டு குருடர்களைக் குணமாக்கினார். மாற்கு 1:40-45 இல் ஒரு குஷ்டரோகியைச் சொஸ்தமாக்கினார். நமது கர்த்தர், பிசாசு பிடித்திருந்த மனிதன் ஒருவனிடம் இரக்கம் கொண்டிருந்தார் என்று மாற்கு 5:1-20 கூறுகிறது. மாற்கு 9:14-27 இல் அவர் பிசாசு பிடித்திருந்த சிறுவனிடம் "இரக்கம்" கொண்டிருந்தார். லூக்கா 7:11-17 இல் நாயீன் ஊர் விதவையின் ஒரே மகனை உயிரோடு எழுப்பினார். லூக்கா 10:30-37 இல் இயேசு ஒரு சிறப்பு வழியில் இரக்கத்தை கற்றுக் கொடுத்த நல்ல சமாரியனின் கதை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இறுதியாக, லூக்கா 15:11-24 இல், தவறு செய்த தன் மகன் மீது தகப்பன் காண்பித்த இரக்கத்தை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு இயேசு பரிசேய ஆவியைக் கடிந்து கொண்டார். இயேசுவின் இதயம் தரித்திரர், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், வியாதியஸ்தர்கள் மற்றும் சிறுமைப்படுத்தப்பட்டவர்களுக்காக பரிவு மற்றும் இரக்கத்தால் நிறைந்து இருந்தது. நாம் குறைவாக இருக்க முடியுமா? நிச்சயமாக, அவர் இரக்கம் உள்ளவனிடத்தில் இரக்கம் உள்ளவராகவும், தயை உள்ளவனிடத்தில் தயை உள்ளவராகவும் இருக்கிறார். அவர் எப்பொழுதும் பணிவான சேவைகளைச் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கிறார் - நமது கால்களைக் கழுவி, நமது வீழ்ச்சி அடைந்த நிலையில் இருந்து நம்மை மீண்டும் கொண்டு வந்து, நமது இரட்சிப்பின் மகிழ்ச்சியை மீண்டும் திருப்பி அளிக்கிறார். நாம் உண்மையிலேயே செய்த தவறுக்காக வருந்தி, அவர் செய்ததைப் போல இரக்கமாக நடந்து

கொண்டால் இவை அனைத்தும் உண்மை ஆகிறது.

நமது இரக்கமுள்ள இரட்சகர் (4:15)

முதல் நூற்றாண்டில் இருந்த மக்களைப் போல் நமக்கு ஒரு இரக்கமுள்ள இரட்சகர் தேவை. கிரேக்க மொழி பேசும் நாடுகளில் விருப்பு வெறுப்பற்ற தத்துவம் வலுவாக இருந்தது. விருப்பு வெறுப்பற்ற ஞானிகள் தேவன் மனிதகுலத்தை உணர முடியாதவர் அல்லது தனிநபர்களை கவனித்துக் கொள்ள முடியாதவர் என நம்பினர். கடவுள் என்ற கருத்து, (*அப்பதியா*) விருப்பு வெறுப்பு அற்ற என்ற வார்த்தையால் விவரிக்கப்பட்டு, அந்த வார்த்தையில் இருந்து "அக்கறையற்ற" என்ற வார்த்தையை நாம் பெறுகிறோம். தேவனை நம்புவதற்கு வந்தவர்கள் வாழ்க்கையில் தங்கள் முழு கண்ணோட்டத்தையும் மாற்ற வேண்டியதாக இருந்தது. அநேகருக்கு, இந்தச் செய்தி ஒரு மனச்சோர்வைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். "நமது தேவன் அக்கறை உள்ளவராயிருக்கிறார்!" இந்த உலகம் அவருடைய அக்கறைக்கு ஏராளமான சான்றுகளை தருகிறது (ரோமர் 1:19, 20). சூரிய ஒளி மற்றும் மழை, அபரிமிதமான அறுவடைகள் மற்றும் அவரது படைப்பின் அனைத்து இன்பங்களையும் அவர் வழங்குகிறார். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் சாந்தகுணமுள்ளவர்கள் பூமியைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம் (மத். 5:5), உண்மையான விசுவாசிகள் மட்டுமே நன்மையானவைகள் எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய கரத்தில் காண முடியும். அவருடைய படைப்பு, "நான் அக்கறை கொண்டிருக்கிறேன்," என்று கூக்குரலிடுகிறது. அவர் ஒரு அக்கறையற்ற தேவன் அல்ல.

கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்க்கையின் பிரச்சினைகள் மற்றும் இதயங்களின் வேதனைகளை ஒரு வேறுபட்ட ஆவி மூலம் பார்க்க முடியும். இந்த உலகத்திற்கு அப்பால் காணப்படாத நித்தியத்தை நோக்கியிருக்கிற நமக்கு பரலோகத்தில் உண்டாகும் நித்திய கனமகிமையுடன் ஒப்பிடும்போது, இந்த இலேசான நம்முடைய உபத்திரவம் அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கும் (2 கொரி. 4:16-18). நாம் கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவர்களுக்குத் தெரியாத ஒரு பொன்னான சூரிய அஸ்தமனத்தை அல்லது கோடைகால வசந்தத்தின் ஒரு மகிழ்ச்சியை எதிர்பார்க்க முடியும். கிறிஸ்துவில் உள்ள நம்முடைய நம்பிக்கையினால், நாம் உலகத்தை சிறப்பாக அனுபவிக்க முடியும்.

அவருடைய நாமத்தில் வருதல் (4:16)

ஒரு உள்நாட்டு போர் கதை ஒன்று ஒரு வங்கியாளனின் மகன் போர் புரியச் சென்றதாகக் கூறுகிறது. தந்தை தனது மகனின் நலனைப் பற்றியும் இராணுவத்தைப் பற்றியும் அதிக அக்கறை கொண்டு, காயமடைந்த போர் வீரர்களின் மருத்துவ பராமரிப்பிற்காக பெரும்

பணத்தை செலவிடத் தொடங்கினான். அவன் இந்த செயல்பாட்டிற்கு அதிக நேரத்தை செலவிட்டதற்காக, தனது மேலதிகாரிகளால் கண்டிக்கப்பட்டு, அதை நிறுத்திக் கொள்ளும்படி கூறப்பட்டான். எனினும், ஒருநாள் ஒரு இளைஞன் அவனது அலுவலகத்திற்குள் வந்தான். அங்கு வந்த இளைஞன் தனது சட்டைக்குள் கால நிலையால் பாதிக்கப்பட்ட கடிதத்தை எடுத்தான். "அன்புள்ள அப்பா: இந்த மனிதன் போரில் எனதருகில் காயம் அடைந்த என்னுடைய தோழன். தயவுசெய்து என்னைப் போலவே அவனை நடத்துங்கள். உங்கள் மகன், ஜான்" என்று எழுதப்பட்டிருந்ததை அந்த வங்கியாளனிடம் கொடுத்தான். உடனடியாக அந்த வங்கியாளன் அந்த இளம் போர் வீரனைப் பராமரிக்கத் தேவையான அனைத்தையும் கொடுத்தான். அவன் அவனுடைய சொந்தப் பெயரில் வந்திருந்தால் நிராகரிக்கப்பட்டு இருந்திருப்பான்; ஆனால், அவன் அந்த வங்கியாளனின் மகனின் பெயரால் வந்திருந்தான். பிதாவிடம் நெருங்கிய மற்றும் அன்பான ஒரு வழக்கறிஞரை வைத்திருப்பது நமக்கு எவ்வளவு ஆசீர்வாதம்! நம்முடைய புதிய பிரதான ஆசாரியரான கிறிஸ்துவினால், அவர் நம் வேண்டுகோளைக் கவனமாய்க் கேட்பார் என்று நமக்குத் தெரியும்!

தேவனிடம் நெருங்கி சேருதல் (4:16)

கிறிஸ்தவர்களாக நாம் தேவனிடம் அணுகுவதில் இருந்து யாரும் தடுப்பது இல்லை. நாம் அவரிடம் பேச முடியும் என்பதால், எந்தவொரு மனிதனும் நமக்கு இடையில் சேவை செய்ய தேவையில்லை. நாம் ஒவ்வொருவரும் தேவனுடைய ஆசாரியராயும், ராஜரீகமான ஆசாரியக்கூட்டமாயும், பரிசுத்த ஜாதியாயும் இருக்கிறோம் (1 பேதுரு 2:5, 9). இது நாம் தேவனுக்கு விலைமதிப்பற்றவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதாகும். ஒவ்வொரு பரிசுத்தவானும் தனது சொந்த கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கு நியமிக்கப்படுகிறான், ஜெபம் செய்வதன் மூலம் தேவனுக்கு அருகில் செல்லும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறான். "நான் இப்பொழுது எனது மத்தியஸ்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவனுடைய சிம்மாசனம் இருக்கும் இடத்திற்குள் ஆவியினால் அவர் கூறுவதைக் கேட்பதற்காகப் பிரவேசிக்கிறேன்" என்று நாம் ஒவ்வொரு முறை ஜெபம் செய்யும் பொழுதும் சந்தோஷத்துடன் நினைத்துக் கொள்ளலாம்.

கிருபாசனத்தண்டையிலே சேருதல் (4:16)

நீதியைச் செய்வதற்கு ஒன்றும், இரக்கத்தை வழங்குவதற்கு மற்றொன்றுமாக தேவனுக்கு இரண்டு சிம்மாசனங்கள் இருக்கவில்லை. கலகம் செய்பவர்களுக்குப் பயத்தை வைக்கும் அதே சிம்மாசனம் விசுவாசிக்கிறவர்களுக்கு இளைப்பாறுதலையும் ஆறுதலையும் தருகிறது. தேவனுடைய பிள்ளைகள், தன்னில் தானே அமைதியை

வழங்குகிற "எங்கள் தகப்பனே ..." என்று கூற முடியும். ஒரு பாவிக்கு என்ன கூற வேண்டும் என்றும் தெரியாது, தேவனை அணுக எந்தத் துணிவும் கிடையாது. நாம் அவனிடம் "தைரியமாக இரு!" என்று கூறவும் கூட மாட்டோம். எனினும், தேவனுடைய பிள்ளைகள் அன்பான தகப்பனாக நீண்ட ஆயுசுள்ளவரை அணுகலாம். நாம் ஜெபம் செய்யும் நேரங்களில், நமக்காகப் பரிந்து பேசி நம்மை இரக்கத்துடன் பார்த்துத் கொண்டிருக்கும் தேவனுடைய குமாரனுடன் சேரலாம் (எபி. 7:25). தேவனுக்கும் மனுஷருக்கும் உள்ள நமது மத்தியஸ்தராக பரலோகத்தில் எப்பொழுதும் அவராகவே நமக்கு உதவி செய்கிறவராக இருந்து செயல்படுகிறார் (காண்க 1 தீமோ. 2:5).

இறுதிக் குறிப்புகள்

[1]F. F. Bruce, *The Epistle to the Hebrews*, The New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1964), 73, n. 17. [2]தேவன் "எப்போதும் ... ஓய்வு அனுபவிக்க முடியாது" என்று ஃபைலோ கூறினார். (Philo *On the Cherubim* 87-90). Neil R. Lightfoot agreed that the "rest" possibly refers to the present, as it does in Matthew 11:28. (Neil R. Lightfoot, *Jesus Christ Today: A Commentary on the Book of Hebrews* [Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1976], 96.) [3]William Barclay, *The Letter to the Hebrews*, 2d ed., The Daily Study Bible Series (Philadelphia: Westminster Press, 1957), 31. [4]Alexander C. Purdy, "The Epistle to the Hebrews: Introduction and Exegesis," in *The Interpreter's Bible* (Nashville: Abingdon Press, 1955), 11:630-31. [5]Jimmy Allen, *Survey of Hebrews*, 2d ed (Searcy, Ark.: by the author, 1984), 51. [6]1 கொரிந்தியர் 10:1-13 மற்றும் ரோமர் 15:4 ஆகியவை இந்த காரணத்திற்காக மதிப்புமிக்க கருவியாக பழைய ஏற்பாட்டை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. [7]Thomas Hewitt, *The Epistle to the Hebrews: An Introduction and Commentary*, The Tyndale New Testament Commentaries (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1960), 86. [8]சகல மக்களுக்கும் நற்செய்தி அறிவிக்கப்பட்டதாக பவுல் சுட்டிக்காட்டியபோது, முழுஉலகம் எங்கும் ஏறத்தாழ மாற்றம் அடையவில்லை (கொலோ. 1:5, 6, 23). [9]இங்கே ஒரு கைப்பிரதி மாறுபாடு, NKJV மொழிபெயர்ப்பாளர்களை "அதைக் கேள்விப்பட்டவர்களிடத்தில் விசுவாசத்துடன் கலக்கவில்லை" என்ற வாக்கியத்தை வழங்குவதற்கு தூண்டியது. இந்த அர்த்தம் NASB இலும் அதே முக்கியத்துவம் உள்ளதாக இருக்கிறது. [10]Donald Guthrie, *The Letter to the Hebrews: An Introduction and Commentary*, The Tyndale New Testament Commentaries (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1983), 112. மேலும் காண்க அப்போஸ்தலர் 19:1-6, அதில் அப்பொல்லோவும் மற்ற சீஷர்களும் ஆரம்பத்தில் மாறுவதைப் பற்றி "நீங்கள் விசுவாசிக்கும்போது" என்று பவுல் குறிப்பிட்டான். "பரிசுத்த ஆவியானவரை" அவர்கள் கேள்விப்பட்டிருக்காததால், யோவானின் பழங்கால ஞானஸ்நானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அவர்களுடைய ஞானஸ்நானம், ஆற்றல் அற்றதாக இருந்தது என்பதை உடனடியாகத் தெரிந்து கொண்டான், நம்புவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் எவரும் முழுகல் அடைந்துவிட்டதாக அவன் நினைத்தான்.

[11]Ibid. [12]ASV மற்றும் NKJV இரண்டும் ஒரேமாதிரியான மொழிபெயர்ப்பாக உள்ளது. NIV சொல்கிறது, "அவர்கள் என்னுடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதில்லை." [13]Gareth L. Reese, *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistle to the Hebrews* (Moberly, Mo.: Scripture Exposition Books, 1992), 54, n. 4. [14]Ibid., 57, n. 20. காண்க. எபிரெயர் 9:26; மத்தேயு 13:35; 25:34; லூக்கா 11:50; யோவான் 17:24; எபேசியர் 1:4; 1 பேதுரு 1:20; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 13:8; 17:8. [15]Arthur W. Pink, *An Exposition of Hebrews* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1954), 205. [16]Adapted from J. Harry Cotton, "The Epistle to the Hebrews: Exposition," in *The Interpreter's Bible*, ed. George Arthur Buttrick (Nashville:

Abingdon Press, 1955), 11:631. [17]Brooke Foss Westcott, *The Epistle to the Hebrews: The Greek Text with Notes and Essays* (London: Macmillan & Co., 1889; reprint, Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1973), 96. Examples cited from Clement of Rome and Philo show that this usage was common. [18]ஆயினும், கிரேக்க சொற்றொடரில் "கட்டாயம் என்பது இல்லை." [19]*மிட்ராஷ் கொஹலெத்* 10:20.1. வனாந்திரத்தில் எல்லாரும் விசுவாசத்தில் மட்டற்ற இழப்பில் இருந்திருக்கலாம் என்ற யோசனையில் போதகர்களுக்கு பிரச்சனை இருந்தது. இராஜா தனது குமாரன் மீண்டும் அரண்மனைக்கு வரமாட்டார் என்று கோபத்தில் உறுதியளிக்கிறார் என்ற உவமையை அவர்கள் கொண்டுவந்தனர். அவருடைய கோபம் ஆறிப்போன பின்பு அவர் பழைய அரண்மனையை தகர்த்துவிட்டு புதிய அரண்மனையைக் கட்டினார் (Reese, 59, n. 27). பரிசீலனையில் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை, அவர்கள் அடிக்கடி ஓட்டைகளில் நுழைந்து வேட்டையாடுவார்கள், இதை எபிரெயம் செய்யாது. [20]Guthrie, 114.

[21]ஆயினும், இயேசு கன்மலையாக அறியப்பட்டபடியால் (1 கொரி. 10:4), மற்றும் கிறிஸ்துவின் பாடுகளை மோசே புரிந்துகொண்டுள்ளார் (எபி. 11:26), அந்த வாக்கியம் உண்மையாகவே இயேசுவை அர்த்தம்கொள்கிறது. [22]Westcott, 98. [23]Philip Edgcumbe Hughes, *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1977), 160-61, n. 67; Plutarch *Morals* 166. [24]Robert Milligan, *A Commentary on the Epistle to the Hebrews*, New Testament Commentaries (Cincinnati: Chase and Hall, 1876; reprint, Nashville: Gospel Advocate Co., 1975), 166. [25]Reese said that the "one" is Jesus Christ, citing 3:1. (Reese, 61-62.) [26]Albert Barnes, *Notes on the New Testament: Hebrews to Jude* (London: Blackie & Son, 1884-85; reprint, Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1985), 103. [27]Hughes, 62, n. 44. [28]Isaac Watts, "Am I a Soldier of the Cross?" *Songs of the Church*, comp. and ed. Alton H. Howard (West Monroe, La.: Howard Publishers, 1977). [29]Allen, 52. [30]Raymond Brown, *The Message of Hebrews: Christ Above All*, The Bible Speaks Today (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1982), 90.

[31]Reese, 63. [32]Kenneth Samuel Wuest, *Hebrews in the Greek New Testament for the English Reader* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1947), 88. [33]Hughes, 167. [34]Gerald F. Hawthorne, "Hebrews," in *The New International Bible Commentary*, ed. F. F. Bruce, H. L. Ellison, and G. C. D. Howley (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1986), 1513. [35]காண்க யோவான் 1:1-3, 14; 1 யோவான் 1:1, 10; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 19:13. "தெய்வீக சிந்தனையாக" *லோகோஸ்* என்னும் பதம் பிலோவின் பயன்பாட்டுடன் சிலரும் இணையாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். வார்த்தை (λόγος, *லோகோஸ்*) இங்கேயும் மற்றும் யோவான் 1:1-லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது, ஆனால் இங்கே இயேசுவை விட தேவனுடைய தெய்வீக வார்த்தை என்றே எபிரெயர் குறிப்பிடுகிறது. (Westcott, 101.) [36]Warren W. Wiersbe, *Be Confident: An Expository Study of the Epistle to the Hebrews* (Wheaton, Ill.: Victor Books, 1982), 44. [37]Guthrie, 117. [38]Cotton, 11:630. [39]Hewitt, 90. வேஸ்ட்கோட்டும் அதேமாதிரியான கருத்தைக் கூறியுள்ளார், நம்முடைய பூலோக வடிவமைப்பின் ஒவ்வொரு கூறுகளின் மூலம் அவர் (வார்த்தை) தமது வழியை காண்பார். (Westcott, 102.) [40]R. C. H. Lenski, *The Interpretation of the Epistle to the Hebrews and the Epistle of James* (Columbus, Ohio: Wartburg Press, 1946), 144.

[41]James Burton Coffman, *Commentary on Hebrews* (Austin, Tex.: Firm Foundation Publishing House, 1971), 90-91. [42]Ray C. Stedman, *Hebrews*, The IVP New Testament Commentary Series (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1992), 60. [43]Brown, 95. [44]Josephus *Antiquities* 3.6.4. [45]Westcott, 106. [46]Lightfoot, 100. [47]Westcott, 107. [48]This implies strength rather than weakness. [49]Coffman, 94. [50]Allen, 55-56.

[51]ஜெரால்டு எப். ஹாத்ரோன், இயேசு பாவத்தைக் கொண்டிருக்க முடியாதவர், ஆனால் அவர் சரீர நிலையில் இருந்தபடியால் அவர் அதை அறியாமலிருக்கலாம் (மாற்கு 13:32) என்ற கருத்தைக் கொடுத்தார். (Hawthorne, 1513.) வசனம் சாதாரணமாக சொல்வது என்னவென்றால் அவர் பாவம் செய்யவில்லை (2 கொரி. 5:21; 1 பேதுரு 2:21, 22; காண்க யோவான் 8:29, 46; 10:32; 1 யோவான் 3:6, 7). [52]Philo *On Dreams* 2.230-32. [53]செப்திவஜந்தில் இது தொழில் நுட்ப வார்த்தை ஆகும், "தேவனுக்கு சேவை செய்வதில் ஆசாரியத்துவ நெருங்குதல் அவசியமாகிறது" (Westcott, 108). லேவியராகமம் 21:17, 21; 22:3-ல்

இம்மாதிரியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது, அது விரிவான நடைமுறையையும் கொண்டுள்ளது. [54]Ibid. [55]Wiersbe, 48. [56]லென்ஸ்கி எதிர்த்து சொல்கிறார், "ஆத்துமாவும், ஆவியும் இரண்டு அமைப்புகளாக பிரிவதை காணும்படிக்கு நாம் இன்னமும் காத்திருக்கிறோம்" (Lenski, 144). [57]George Wesley Buchanan, *To the Hebrews: Translation, Comment, and Conclusions*, The Anchor Bible, vol. 36 (Garden City, N.Y.: Doubleday, 1972), 75. [58]Reese, 64, n. 52. [59](Pink, 210-11 போன்றது) கிறிஸ்தவ ஓய்வுநாள் இன்னமும் நம்மேல் கட்டப்பட்டுள்ளதாக கூறுவது ஆச்சரியமளிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது, இது கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய இளைப்பாறுதலில் நிறைவேறியிருக்கிறது, கிறிஸ்தவர்கள் ஏற்கனவே வாக்குப்பண்ணப்பட்ட நித்திய வீட்டைப் பெற்றுள்ளனர். [60]Craig R. Koester, *Hebrews: A New Translation with Introduction and Commentary*, The Anchor Bible, vol. 36 (New York: Doubleday, 2001), 279.

[61]Cotton, 632. [62]Bruce, 74-75, n. 20. Bruce quoted at length from Barnabas' view in the second century on these matters. [63]Adapted from Barclay, 33. [64]Stedman, 57. [65]Brown, 90. [66]The "day too late" idea was suggested by Pink, 214. [67]Pink, 217. The sixth statement assumes Pink's view of the passage to be correct - meaning that regeneration involves a literal "dividing asunder of soul and spirit." [68]Joseph M. Scriven, "What a Friend We Have in Jesus," *Songs of Faith and Praise*, comp. and ed. Alton H. Howard (West Monroe, La.: Howard Publishing Co., 1994).